

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura

Quart període

Sèrie C - Número 254

7 de març de 2012

Comissió d'Empresa i Ocupació

Presidència de l'Excm. Sr. Rafael Luna Vivas

Sessió núm. 21

SUMARI

Sol·licitud de sessió informativa

amb el conseller d'Empresa i Ocupació sobre l'actuació del seu departament
amb relació al tancament de Spanair (tram. 354-00145/09) (retirada) p. 3

Sessió informativa

amb el conseller d'Empresa i Ocupació sobre l'actuació del seu departament en matèria laboral
i de protecció dels consumidors amb relació al cessament de les operacions
de Spanair (tram. 355-00087/09) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallot Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 21

La sessió s'obre a les onze del matí i dotze minuts. Presideix Rafael Luna Vivas, acompanyat de la vicepresidenta, Dolors Gordi i Julià, i dels secretaris en funcions Milagros Fernández i López i Joan Güell i Serra. Assisteix la Mesa la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Hi són presents els diputats Meritxell Borràs i Solé, Antoni Fernández Teixidó, Anna Figueras i Ibàñez, Lluís Guinó i Subirós, Neus Munté i Fernández i Montserrat Ribera i Puig, pel G. P. de Convergència i Unió; Jaume Collboni Cuadrado, Daniel Font i Cardona, Roberto Edgardo Labandera i Ganachipi i Caterina Mieras i Barceló, pel G. P. Socialista; José Antoni o Coto Roquet, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Jordi Miralles i Conte, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Oriol Amorós i March i Joan Puigcercós i Boixassa, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió el conseller d'Empresa i Ocupació, Francesc Xavier Mena i López, acompanyat del director general de Relacions Laborals i Qualitat en el Treball, Ramon Bonastre i Bertran, i del director de l'Agència Catalana de Consum, Alfons Conesa Badiella.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió d'Empresa i Ocupació amb el conseller d'Empresa i Ocupació sobre l'actuació del seu departament amb relació al tancament de Spanair (tram. 354-00145/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

2. Sessió informativa de la Comissió d'Empresa i Ocupació amb el conseller d'Empresa i Ocupació sobre l'actuació del seu departament en matèria laboral i de protecció dels consumidors amb relació al cessament de les operacions de Spanair (tram. 355-00087/09). Conseller del Departament d'Empresa i Ocupació. Sessió informativa.

El president

Bon dia a tothom, a tots els grups parlamentaris.

I, naturalment, donar la benvinguda al senyor conseller d'Empresa i Ocupació, el senyor Francesc Xavier Mena, que ve acompanyat del senyor Ramon Bonastre, que és el director general de Relacions Laborals i Qualitat en el Treball, i també del senyor Alfons Conesa, que és el director de l'Agència Catalana de Consum.

Aquesta..., dintre del calendari –que teníem a la comissió– de treball l'hem hagut d'anticipar. Jo agraeixo molt als portaveus la facilitat que han donat a aquesta Mesa per poder, doncs, tindre avui aquesta compareixença, ja que al conseller li era molt impossible encaixar-la dintre de les dates que teníem nosaltres com a jornades de treball.

Sol·licitud de sessió informativa

amb el conseller d'Empresa i Ocupació sobre l'actuació del seu departament amb relació al tancament de Spanair (tram. 354-00145/09) (retirada)

En primer lloc, existeix una sol·licitud de sessió informativa per a aquest tema concretament, que està presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Ens manifesta el seu portaveu, el senyor Miralles, que ja que el conseller ha vingut i s'ha personat a petició del Govern, doncs, retiren aquesta sol·licitud de sessió. Per tant, no cal votar-la.

Sessió informativa

amb el conseller d'Empresa i Ocupació sobre l'actuació del seu departament en matèria laboral i de protecció dels consumidors amb relació al cessament de les operacions de Spanair (tram. 355-00087/09)

I aleshores sí que passariem, doncs, ja, al que és substanciar la sessió informativa de la Comissió d'Empresa i Ocupació amb el conseller d'Ocupació sobre l'actuació del seu departament en matèria laboral i de protecció dels consumidors amb relació al cessament de les operacions de Spanair.

Per tant, en primer lloc, té la paraula el senyor conseller i es repartiran el temps successivament. Jo el que sí..., l'únic que prego és que, quan el conseller finalitzi, avisi perquè es doni la paraula. Simplement per qüestions d'enregistrament, eh? Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Francesc Xavier Mena i López)

Senyor president de la Comissió d'Empresa i Ocupació del Parlament de Catalunya, il·lustres diputats, efectivament comparec, a petició pròpia, davant d'aquesta Comissió d'Empresa i Ocupació, per donar compliment a la sessió informativa sol·licitada sobre l'actuació del departament en matèria laboral i de protecció dels consumidors amb relació al cessament d'activitat de la companyia aèria Spanair. I, també, per donar compliment a la Moció 77/IX, on se m'instava a informar sobre aquests aspectes. En efecte, el Ple del Parlament a la sessió a 23 de febrer 2012 va aprovar aquesta Moció 77/IX subsegüent a la interpellació que va tenir el Govern en matèria que ens ocupa.

De fet, aquesta és una compareixença que s'emmarca dins de les informacions que davant del Parlament i a les corresponents comissions fa el Govern amb relació al cessament d'activitat operativa de la companyia Spanair. En el moment en què els directius d'aquesta companyia van ordenar el que en l'argot del sector es diu «grounding the fleet» –és a dir, «avions a terra»–, el Govern es va posar a treballar en tots els àmbits. I per això, en el seu moment, l'honorable conseller

Andreu Mas-Colell, d'Economia i Coneixement, i l'honorable conseller senyor Lluís Recoder, de Territori i Sostenibilitat, van comparèixer per donar informació sobre les qüestions tant del passat relatiu a les qüestions econòmiques i financeres –que avui no em toca entrar-hi–, com a les qüestions més logístiques relacionades amb les competències de Territori i Sostenibilitat.

Haig de dir que inicialment el meu interès era comparèixer en aquell moment per parlar de les qüestions més de l'àrea d'Empresa i Ocupació que no estaven ja ateses per aquella compareixença, com eren molt particularment les qüestions relatives a l'ocupació –és a dir, als treballadors que pel cessament d'activitat d'aquesta companyia, doncs, quedaven sense feina–, com per les relatives a la protecció dels consumidors. Vaig manifestar, així, el meu interès de comparèixer també. Però també és veritat –i així en vaig parlar amb diferents diputats dels grups parlamentaris– que amb la perspectiva de la data d'aquella compareixença les qüestions d'ocupació i de protecció dels consumidors quedaven una mica, encara, massa aviat, per dir-ho així; perquè per donar-ne una referència, la primera reunió de mediació en l'àmbit laboral va tenir lloc el 14 de febrer. Per tant, podríem haver fet els plantejaments d'hipòtesis sobre el fet que eventualment es presentés un concurs i que probablement, doncs, hi hauria un ERO, però a data d'avui ho veiem amb més perspectiva. Efectivament, com sabem..., el Jutjat Mercantil número 10 de Barcelona i el procediment de concurs voluntari 70/2012 amb un procediment, procediment incidental d'un expedient de regulació d'ocupació, el 71/12. I, per tant, ara ja podem analitzar aquestes qüestions amb una certa perspectiva. Concretament, el 27 de febrer –ara fa molt pocs dies– el Jutjat Mercantil 10 ja va dictar la interlocutòria per la qual s'aprovava l'acord i, per tant, podem donar informacions addicionals al respecte.

I pel que es refereix a protecció dels consumidors, és veritat que després de la decisió de la direcció d'aquella empresa –de Spanair– de cessament d'activitats, ja l'Agència Catalana del Consum immediatament es va posar a treballar. Però també és veritat que pel que fa referència als consumidors, als viatgers, tenint present que finalment –com era previsible– s'ha presentat el procediment de concurs, tot el que fa referència a les reclamacions dels consumidors queda sotmès –com tot– a l'administració concursal –és a dir, al jutge i als administradors concursals. Per tant, hauria estat una mica agosarat per part de l'Administració i de la conselleria haver fet hipòtesi quan l'administració concursal correspon al jutge i als administradors concursals.

Aquesta és la raó fonamental de comparèixer avui i no aquell dia: per una qüestió de tenir un cabal d'informació. Que penso que serà de major utilitat que no haver plantejat la primera reacció –que també l'explícarem– i després pures hipòtesis sobre com es desenvoluparien en l'àmbit laboral i en l'àmbit de protecció dels consumidors el que han estat aquestes darreres setmanes. Que haig de dir que s'ha gestionat amb molta celeritat per part de tothom, no només de la conselleria, tant en l'àmbit laboral –realment, extraordinari-

ament ràpid–, també en la qüestió de la perspectiva de la protecció als consumidors. Però no només des de la conselleria, sinó també des del jutge, dels administradors concursals, de la representació dels treballadors, dels mateixos viatgers. Per tant, penso que encara que hagin passat poques setmanes d'un fet tan rellevant i que afectava tantes persones –siguin treballadors, siguin viatgers–, doncs, penso que avui podem fer ja un balanç que dona clarament els perfils del que s'ha fet.

I també, perquè en feia esment ara el president de la comissió, dono compliment avui d'aquesta compareixença perquè és l'únic dimecres que en les reunions previstes de la comissió teníem disponibilitat. El 14 de març hi ha Ple, el 28 de març també hi ha Ple, el 4 d'abril ja és Setmana Santa i el 21 –que hauria pogut tinc programat un viatge a la fira de turisme, al MITT de Moscou. Com saben, han vingut més de 600.000 turistes enguany i del nostre centre de promoció turística a Moscou se'm va encarir la presència durant dos dies a aquesta fira per parlar amb els «touroperadors», ja que tenim un objectiu de veure si aquest any 2012 assolim la xifra d'un milió de turistes russos a Catalunya i, per tant, s'havia de comentar. I per tant, en fi, en tot cas, els agraeixo, doncs, que finalment avui hàgim tingut aquesta oportunitat.

Abans de..., vull donar les gràcies molt particularment a qui ara comentarà –si el president ho té així a bé– tot l'aspecte, la perspectiva, diguem-ne, d'ocupació i el corresponent pla social que s'establirà per als treballadors de Spanair, el senyor Ramon Bonastre, director general de Relacions Laborals i Qualitat en el Treball. I seguidament, si el president així ho considera, prendrà també la paraula el senyor Alfons Conesa, director de l'Agència Catalana de Consum, que és qui, des d'aquesta agència que s'integra a dintre del departament, ha gestionat, gestiona, segueix gestionant, això. I també vull aprofitar..., l'agraïment –ja que també hi són presents– al senyor Eliseu Oriol, director dels Serveis Territorials de Barcelona del Departament d'Empresa i Ocupació, que a més a més ha actuat de mediador i que està present a la sala; el nostre reconeixement i agraiement per tota la tasca que s'ha fet. Se'ns va demanar que fos inspector de treball i ell en qualitat també d'inspector de treball i, a més a més, amb una experiència professional global –tal com se'ns demanava per part del jutge i l'administració concursal–, crec que ha fet una tasca extraordinària –i així ho ha reconegut el mateix jutge. I també al senyor Jesús Quiroga, director de la Xarxa Ocupacional del Servei d'Ocupació de Catalunya, que també ens acompanya i que també fa –ha fet, fa i seguirà fent– una activitat extraordinària pel que fa referència a la plantilla i al pla social –que ja està, com hem dit, molt avançat i que, a més a més, s'hi ha arribat a un acord; per tant, està tot consensuat.

De tal manera, president –si ho considera–, jo suggeriria que hi hagin aquestes dues intervencions: director general de Relacions Laborals i, subsegüentment –si ho considera–, el director de l'Agència Catalana de Consum. Per completar amb els detalls la gestió directa que se n'ha fet –un cop, com dic, la direcció d'aquesta companyia va ordenar el *grounding the*

fleet– i les conseqüències que això ha tingut en l'àmbit d'ocupació i de protecció als consumidors. En altres qüestions jo no hi hauria d'afegir res, perquè considero que no hi han qüestions noves a les compareixences que van tenir el conseller Mas-Colell i el conseller Recoder.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. També ens adherim, doncs, a l'agraïment de la presència del senyor Miguel Àngel Catalinas –que abans s'havia mencionat–, del senyor Jesús Quiroga, i penso també que hi ha el senyor Eliseu Oriol Pagès, que té una relació directa amb el que són els serveis territorials a Barcelona.

A continuació té la paraula, per continuar amb la sessió informativa, el senyor Ramon Bonastre, director general de Relacions Laborals i Qualitat del Treball.

El director general de Relacions Laborals i Qualitat en el Treball (Ramon Bonastre i Bertran)

Molt bé, moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyors diputats i diputades, referent a l'actuació de l'autoritat laboral en aquest afer de Spanair, dues o tres qüestions prèvies, abans.

Primer, el condicionant normatiu que tenim, tota vegada que en aquest cas és prou important. L'expedient de regulació d'ocupació que es presenta, es presenta dintre d'un procés concursal. Això, el que vol dir, a l'empara sobretot de la modificació que es va fer de l'antiga llei concursal, que, com saben vostès, es va modificar l'octubre de l'any 2011. Ho dic perquè l'article 64 de la nova llei concursal, el que determina és que quan es presenti un expedient d'extinció col·lectiva no s'aplica l'article 51 en l'antiga redacció –amb la nova tampoc s'aplicaria–, sinó que el que s'aplica és l'article 64 de la llei concursal. Què els vull venir a dir, amb això? Que qualsevol actuació de l'autoritat laboral en aquest aspecte ve totalment condicionada per –en aquest cas– la petició del jutge mercantil –en aquest cas, del número 10– i, per tant, qualsevol actuació de l'autoritat laboral sempre ha de ser reportada directament a aquest jutge mercantil; no amb la nova regulació de l'article 51, sinó amb l'anterior –saben vostès que nosaltres amb l'anterior encara podíem autoritzar els expedients col·lectius, no així ara. En l'anterior, no obstant –que és la normativa que s'aplicaria en aquest cas, perquè l'expedient de regulació entra abans de la modificació de la reforma laboral en el conegut Reial decret 3/2012–, no érem nosaltres, no hauríem estat nosaltres, els que hauríem pogut autoritzar o desautoritzar en el seu cas l'expedient de regulació, sinó que és el jutge. Per tant, la importància –en aquest cas– significativa que hi ha d'aquesta situació.

El segon és, ja els ho he comentat abans, que òbviament –o no tan òbviament, però és un tema molt clar– estem en un moment de canvi del marc laboral aplicable. I, per tant, l'article 51, en aquest cas quant a expedients de regulació, ha variat, aquí.

Deixin-me comentar-los també una altra situació. Des de l'autoritat laboral aquí a Catalunya el que hem por-

tat és la gestió d'un conflicte col·lectiu d'abast de tot l'Estat. I això, tècnicament, és un tema que crec que té la seva rellevància. I només s'ha pogut portar tenint en compte la redacció de l'article 64 de la nova llei concursal. Si no fos així, la Generalitat només hauria pogut actuar –i després els diré el nombre de treballadors– per als treballadors que en aquest conflicte col·lectiu s'afectaven territorialment a Catalunya. No ha estat així i, per tant, tinguin clar que el que hem portat és la gestió del conflicte col·lectiu a nivell de tot l'Estat espanyol, cosa realment –si m'ho permeten–, des d'aquest punt de vista, que ens ha comportat un plus de responsabilitat afegit, aquí.

Quins són els fets i quina és la cronologia dels fets que es produeixen? I, com bé deia el conseller, amb una rapidesa, doncs, com veuran vostès, molt significativa. El primer és que el dilluns 30 de gener Spanair el que fa és sol·licitar –sol·licita– concurs voluntari al Jutjat Mercantil número 10 i sol·licita –formula la sol·licitud– d'ERO amb la totalitat de la plantilla, 2.604 treballadors. Aquests 2.604 treballadors de la plantilla de Spanair són la plantilla global a nivell de tot l'Estat –després els donaré el desglossament per comunitats autònomes, i sobretot aquí a Catalunya.

En aquesta sol·licitud –hi insisteixo–, en aquesta presentació, el que sol·liciten és l'extinció col·lectiva dels contractes de treball i de la totalitat de la plantilla. Concretament, diu que es preveu l'afectació de dinou centres de treball, i el nombre de províncies afectades és de tretze. Insisteixo en aquest punt perquè aquest ha estat un aspecte que, com veuran vostès després i els comentaré –i crec que s'ha d'agrair molt al senyor Eliseu Oriol, al senyor Jesús Quiroga, la seva feina; juntament, òbviament, amb la coresponsabilitat sobretot, sobretot, dels representants sindicals–, ha estat un plus afegit de complexitat important quant a representativitat dels treballadors i dels sindicats que hi havien.

El segon aspecte, el segon moment, és ja l'endemà, el dia 1 de febrer, en el qual el jutge mercantil –per tant, fixin-se que és qüestió pràcticament d'hores: 30 de gener se sol·licita– ja dicta interlocutòria de declaració de concurs de creditors d'especial transcendència –amb la plantilla que abans els he comentat de 2.604 treballadors.

A partir d'aquí –a partir d'aquí–, quina és l'actuació que nosaltres anem realitzant? En primer lloc, el jutge mercantil dicta dintre la interlocutòria, diu, que sol·licita la designació per part de l'autoritat laboral d'un mediador. I aquest és un tema nou, que normalment en els processos concursals no és així. Normalment, als processos concursals, el jutge el que fa és demanar a l'autoritat laboral un informe sobre quines són les causes que poden motivar la decisió extintiva o no. En aquest, no. Diu: «Escolti, faci'm l'informe» –tal com reglamentàriament està establert, així–, «però designi'm un mediador. Designi'm un mediador, atenent» –perquè ho hem dit abans– «l'especial complexitat dels milers de treballadors, dinou centres de treball, tretze províncies, etcètera. Designi'm un mediador.» I ens diu, a més a més, literalment: «S'acorda sol·licitar a l'autoritat laboral la designació específica d'un mediador autoritzat que haurà de ser inspector de tre-

ball.» És per això que nosaltres el que fem és designar, en aquest cas, la figura del senyor Eliseu Oriol Pagès –que és el nostre director territorial a Barcelona–, que és inspector de treball i que té una dilatadíssima experiència, no només a nivell de Catalunya i de l'Estat, sinó a nivell internacional.

Més actuacions que es realitzen aquí. Doncs, mirin, la primera reunió de totes, que és una reunió prèvia que el que els parla fa juntament amb el senyor Jesús Quiroga, que és el director de la Xarxa Ocupacional del Servei d'Ocupació de Catalunya, a petició del sindicat majoritari. Mirin –em permeten que els ho llegeixi–, representació dels treballadors a nivell estatal, és la següent: USO-USOC, vint-i-quatre delegats; Comissions Obreres, setze delegats; ASETMA, nou; SEPLA, nou; UGT, set; SITCPLA, set; STAVLA, set, i CTA, dos. Total: vuitanta-un. Com es poden imaginar, era impossible –«impossible»... era molt difícil– fer una reunió de mediació amb aquests vuitanta-un representants. Hem d'agrair que fruit de la bona entesa a nivell social, a nivell sindical els vuit delegats, els vuit sindicats, les vuit organitzacions sindicals, el que fan és designar, en aquest cas, vint-i-un representants, i això és el que es fa. I, per tant, aquest va ser un dels primers aspectes dels que aquí es van haver de fer. Va ser delimitar la proporcionalitat i la representativitat de tots i cada un dels sindicats que negociarien a partir d'aquí.

A Catalunya la representativitat és la següent: la USOC, setze delegats; ASETMA, cinc delegats; STAVLA, cinc delegats; SEPLA, dos delegats; i SITCPLA, dos delegats. Com vostès veuen, el sindicat majoritari és la USOC, i per això el que vàrem fer va ser mantenir una reunió prèvia –el senyor Jesús Quiroga i el que els parla– amb la USOC, a petició d'aquest mateix sindicat majoritari, el qual ens va indicar quin era el sentit majoritari de la plantilla –com no podia ser d'altra manera– i, sobretot, quines podien ser algunes vies alternatives per tal de procedir a un acord al més ràpid possible a dins de l'expedient de regulació. Perquè, tota vegada que estava en aquest cas acceptat el concurs, la situació quant a l'extinció dels contractes de treball era una situació més que urgent perquè poguessin tenir dret a percebre, en aquest cas, les prestacions d'atur.

Per tant, el 14 de febrer, tal com crec que va anunciar el conseller de Territori i Sostenibilitat aquí, en seu parlamentària, es van mantenir dues reunions de treball; la primera, en la qual dels vuitanta delegats es va passar a vint-i-un que representaven totes les vuit organitzacions sindicals. I la segona ja va ser una reunió de negociació, si em permeten l'expressió, pura i dura, en la qual es va entrar ja a veure quines podien ser les viabilitats, les possibilitats d'acord, i a analitzar la causa d'aquest expedient de regulació que no era altra, doncs, que, com saben vostès, la situació econòmica i financera de la companyia.

Hi havia, si m'ho permeten, una situació puntual que també es va haver d'abordar, i és que hi havien dos treballadors que no estaven representats per cap comitè, que estaven a Vigo i a Oviedo, particularment. Em diran: «Home, no ens parlis de dos.» Escolti'm, era una situació que podia viar de nullitat tot el procediment, si no els haguéssim cridat. I, per tant, el que

es va haver de fer va ser posar-se en contacte via burofax, en aquest cas, amb aquests dos treballadors. Dir: «Aquesta és la situació, designin treballadors o, en el seu cas, adhereixin-se al que...» Per tant, aquest és un tema que es va haver de treballar també en aquestes reunions.

Es van plantejar diversos temes, aquí. Sobretot, hi havia un aspecte molt important, que era la verificació dels salaris dels treballadors. Les situacions són molt diferents –les categories professionals i funcionals. Per tant, el tipus de feina que realitzaven era molt diferent. I tenint en compte que, tant de les indemnitzacions com sobretot els endarreriments, no és l'empresa qui se'n pot fer càrrec –perquè està en situació de fallida– sinó que era el Fogasa, el que es necessitava era, des d'aquest punt de vista, procedimentar quins eren els criteris d'aplicació amb les indemnitzacions i endarreriments. I aquesta és la feina que es va realitzar en aquesta primera reunió.

El segon també era un aspecte molt puntual, però que per als treballadors afectats era molt punyent –i sobretot ho va plantejar el sindicat ASETMA–, que era la problemàtica per aconseguir una nova ocupació per als tècnics de manteniment. Per què? Perquè els tècnics de manteniment no tenien en aquell moment la certificació professional de reconeixement de la seva experiència. I aquest era un dels altres punts que es va negociar.

El dia 16 de febrer, en la reunió de mediació s'incorpora ja el senyor Jesús Quiroga, perquè un dels condicionants i una de les exigències de la part social era la creació, en aquest cas, d'un grup de treball, d'una comissió, per tal de fer un seguiment i participar activament en la recol·locació dels treballadors afectats. És per això que s'hi incorpora el senyor Jesús Quiroga –hi insisteixo–, com a director de la Xarxa Ocupacional del SOC i, per tant, persona competent en tots els sentits en aquest aspecte.

Hi havia una qüestió que encara avui està sense solucionar i evidentment no deixarem d'abordar-ho –i abans que m'ho preguntin vostès–, i era solucionar la problemàtica de l'impagament de les quotes de les asseguradores. Vostès saben que hi havia una situació –existeix una situació– en virtut de la qual als treballadors se'ls detreia una part del salari i el que es feia era, des d'aquest punt de vista, doncs, ingressar-ho en una asseguradora privada. Aquesta era una qüestió que no estava resolta i que els administradors concursals es varen negar..., van entendre que, tècnicament, no corresponia que formés part del passiu. Per tant, aquesta és una situació que no va abordar la comissió. O es va tractar, però els administradors concursals varen dir que no podia formar part del passiu i, per tant, que era una problemàtica d'estricta relació entre els treballadors afectats i, en aquest cas, els antics directius de l'empresa. Ens consta a data d'avui –a data d'avui jo parlava amb el senyor Eliseu Oriol abans d'entrar– que en aquest cas el director gerent porta particularment les gestions –en aquest cas– per tal de resoldre-ho. Ho dic perquè hi ha alguna situació personal d'algun treballador amb una malaltia llarga i greu que evidentment urgeix a actuar aquí.

El dimarts 21 de febrer es manté la quarta reunió. Reunió –si m'ho permeten– clàssica, maratoniana, de més de dotze hores. I pràcticament a les dotze de la nit se signa ja un preacord entre les parts que –si m'ho permeten– els en lleigeix literalment quins serien els objectius o els objectes d'aquest preacord, que rau sobretot en el funcionament de la comissió de seguiment del pla social. Aquest era el requisit que la part social, els representants dels treballadors, varen demanar sempre; van dir: «Escolta, tota vegada que en la fallida no podem entrar-hi, perquè és una situació declarada pel jutge, volem garanties de participació en la recol·locació dels treballadors.» I aquest va ser el requisit fonamental que els administradors, en aquest cas, hi varen accedir.

I la comissió té els següents objectius –els lleigeix literalment, és molt curt, permetin-me que els els lleigeixi. Primer: «Seguiment dels tràmits de gestió de prestacions i del procés d'orientació o de canvi de característiques ocupacionals dels demandants.» El segon: «Conèixer els resultats derivats de la coordinació amb les autoritats centrals i els diferents serveis públics d'ocupació de les altres comunitats afectades.» Els parlava de dinou centres, tretze províncies que afecten diverses comunitats autònomes; per tant, des d'aquí hem portat també el senyor Jesús Quiroga a la coordinació amb les altres comunitats autònomes en aquest sentit.

El tercer: «El seguiment de les accions referides al pla de prospecció d'empreses i recollida d'ofertes d'ocupació, i de l'estudi de les possibilitats de participar en programes especials que puguin millorar les condicions d'ocupabilitat dels treballadors, inclosos els d'àmbit europeu» –aquest, també era una petició que sobretot el sindicat majoritari va formular i que es va acceptar–, com és el cas del Fons europeu d'adaptació a la globalització. Es fan gestions –no en tenim notícies, encara– per veure si hi ha algun tipus de fons que es pogués esmerçar en aquesta finalitat.

El quart objectiu: «Rebre informació sobre l'acció coordinada dels diferents organismes del Departament d'Empresa i Ocupació que puguin intervenir en fórmules de recol·locació» –directament a través del SOC, evidentment. I el cinquè i últim: «Conèixer els resultats dels programes de suport a la contractació dels diferents col·lectius a través de programes formatius, i fins i tot especials com “Forma't i contracta”» –que, en aquest cas, el Departament d'Empresa i Ocupació ja hi tenia una certa experiència.

Per tant –hi insisteixo–, el dia 21 de febrer hi ha aquest preacord. Amb el preacord, òbviament, els treballadors el que fan és: un, acceptar la situació de l'empresa i acceptar la indemnització ofertada per l'administració concursal que literalment consta en acta –diu que l'administració no pot ofertar als treballadors res més que «la indemnització mínima legal», és a dir, els vint dies per any. Per tant, l'acord és: «Acceptem la situació de fallida de l'empresa, acceptem la indemnització de vint dies i acceptem la constitució d'aquesta comissió» –que els he dit abans– «de recol·locació; no només n'acceptem la constitució, sinó la participació activa.»

No els vull cansar, però només perquè en vegin una mica l'abast –ho dic perquè quan parles a vegades de reunió de dotze hores, un diu: «Bé, què feu en reunions de dotze hores?» Doncs, fixin-se que la complexitat quant a la determinació dels criteris d'indemnització passa pels següents aspectes –només literalment, però molt curt. Primer, quant a salari, es va haver de buscar criteri per al personal amb jornada fixa durant l'any 2011, després per al personal fix discontinu, després per a les excedències legals. I, després, per a les reduccions de jornada amb diverses causes: la primera, guarda legal; la segona, contractes a temps parcial; i la tercera, reduccions de jornada de treballadors afectats per expedients de regulació anteriors –hi havia viut un expedient de regulació anterior; per tant, des d'aquest punt de vista, quins eren els criteris d'indemnització aplicable. I, per últim, els treballadors que havien estat, per diversos motius, en situació d'incapacitat temporal –tant incapacitat temporal comuna, com embaràs, com lactància.

El segon gran aspecte era l'antiguitat: com determinem l'antiguitat, aquí? Aquí es van haver de treballar els criteris per al personal fix discontinu i per als temporals.

Tot això d'aquí es va fer en aquesta reunió i, abans, en reunions preparatòries. Hi insisteixo: jo he d'agrair molt i molt a la representació sindical, des d'aquest punt de vista, la coresponsabilitat que va tenir, perquè van ajudar moltíssim i moltíssim a tenir acord aquí. Pensin que –i ho he dit al començament– des d'aquí, des de Catalunya, portar el conflicte col·lectiu de tot l'Estat amb centres que no en tenies informació..., perquè com a Generalitat tenim informació dels centres de treball i les plantilles de Catalunya, però no de les de Madrid, no de les de Balears. Des d'aquest punt de vista –hi insisteixo–, hem d'agrair molt tant la participació de les altres comunitats autònomes, com el plus de coresponsabilitat i d'informació que els agents socials ens van portar. S'acaba, per tant, aquesta reunió, posant fi ja al període de consultes i acceptant quina és la situació.

El dimecres 22 de febrer aquest preacord –per tant, l'endemà– se signa ja com a acord, amb l'única excepció del SEPLA, que el que va demanar són unes hores, perquè havia d'acabar de fer extensiva la informació a la resta dels seus afiliats. Però, posteriorment, el SEPLA s'adhereix a aquest acord.

El dia 23 de febrer el jutjat mercantil –ara, aquí sí, ja aplicant el tràmit establert–, sol·licita informe preceptiu a la direcció general –el dia 23. I nosaltres, l'endemà –el dia 24– notifiquem ja, des d'aquest punt de vista, l'informe preceptiu al jutjat mercantil, amb l'extinció de contractes de 2.597, no de 2.604. S'havien produït..., des d'aquest punt de vista, el decalatge que hi ha són treballadors que en el procés han causat baixa per diverses situacions.

Per tant, 23 ens demana l'informe, 24 li trametem l'informe i el dia 27 –al cap de tres dies– el jutjat mercantil dicta interlocutòria, que aprova l'extinció col·lectiva –per tant, l'expedient de regulació– per causes econòmiques. I hi adjunta també –i aquest tema és important– un annex de tot un seguit de treballadors que els

administradors concursals n'entenen que no es pot extingir la seva relació fins que no acabi la liquidació total de l'empresa, sobretot treballadors que estaven en els àmbits de comptabilitat i de gestió directament de les persones. Per tant, aquests treballadors –fins que no finalitzi, no s'exhaureixi totalment, la situació de l'empresa–, el jutjat, a petició dels administradors concursals, el que determina és que segueixin treballant.

Per últim, el dijous 1 de març ja es va celebrar la primera reunió de la comissió de seguiment del pla social, que va quedar constituïda.

Deixin-me que els comenti, per acabar –i en tot cas després, evidentment, em sotmetré als dubtes que la meua intervenció hagi pogut generar–, el tema de la distribució dels treballadors. Mirin: 808 a Madrid, 589 a Palma, 426 a Barcelona. La resta, els 706 que restarien, estan repartits per diverses províncies, entre els quals els destaco –pel seu nombre– 156 a Las Palmas, 107 a Tenerife, etcètera. I a partir d'aquí, el decalatge ja és molt i molt puntual. Ho dic perquè a vegades s'ha comentat si tenia un impacte de número d'aturats. Bé, a Barcelona, concretament, 426.

S'estableix també, a partir d'aquí, un calendari de reunions, reunions d'aquesta comissió de seguiment de la recol·locació que es fa mensualment, i s'estableix també on es faran aquestes reunions. Fins a data d'avui el que els puc comentar –i ho comentava abans amb el senyor Quiroga– és que tenim constància que d'aquests 426, gairebé –gairebé– un centenar de treballadors estan d'alguna o altra manera en un procés directe ja, actiu, de recol·locació, en aquest moment. Ens acostem al centenar; vuitanta i tants, no em facin precisar perquè els mentiria, no tenim la dada exacta i concreta.

Fins aquí la meua intervenció. Moltes gràcies per la seva atenció i, qualsevol dubte o aclariment, evidentment, quedo a la seva disposició.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies a vostè, senyor Bonastre. I a continuació i pel temps restant que queda, que són vint-i-vuit minuts –penso que anem bastant bé de temps; vaja, s'han distribuït molt bé el temps–, té la paraula el senyor Alfons Conesa, director de l'Agència Catalana de Consum.

El director de l'Agència Catalana de Consum (Alfons Conesa Badiella)

Gràcies, president. Conseller, senyors diputats, senyores diputades, explico l'informe de tot el procés que va posar en marxa, que va endegar, l'Agència Catalana de Consum a partir del moment del cessament d'activitats de la companyia Spanair. Des d'aquest moment, la primera prioritat de l'Agència Catalana de Consum van ser totes les persones usuàries dels serveis de Spanair. I, molt especialment, aquelles que havien de volar el cap de setmana.

La mateixa nit es va elaborar un comunicat que es penjà a la pàgina web de l'agència i que també es posà en coneixement del 012. Servei, aquest, que es va reforçar per tal de donar la màxima difusió a aquesta nota –nota que anava dirigida a tots els possibles afectats pel cessament d'activitats de Spanair. En aquest comunicat es facilita, a tots aquells passatgers que tinguin necessitat de volar durant aquell cap de setmana, la forma d'obtenir un bitllet amb altres companyies aèries –Vueling, Iberia i Air Europa–, i se'ls comuniquen els preus –tarifa especial de rescat–, que eren seixanta euros per als vols nacionals, noranta euros per als vols a les illes Canàries i cent euros per als vols internacionals. Aquests preus estarien disponibles per als passatgers durant els tres primers dies següents al cessament d'operacions de Spanair.

A més, també s'informa de la possibilitat d'adreçar-se a l'entitat financera, en el cas que el bitllet s'hagués comprat amb targeta de crèdit, per poder recuperar el seu import; o bé a l'agència de viatges on s'hagués adquirit el bitllet, per tal d'intentar la recuperació de l'import dels bitllets. Aspectes que, a part del fet de donar altres opcions de vol durant els primers dies després del tancament, han estat els principals objectius de l'Agència Catalana de Consum.

Finalment, també s'informa de la possibilitat de presentar reclamacions als organismes de consum.

El dissabte, la subdirecció de l'agència es desplaça a l'aeroport del Prat per tal que no faltin fulls de reclamació a l'oficina de turisme de l'aeroport, a fi que aquesta oficina, i també les diferents companyies aèries i la mateixa AENA amb el dispositiu muntat, puguin atendre qualsevol reclamació. I es proveeixen de deu mil fulls de reclamació.

Es comprova l'operatiu que ha preparat la direcció de l'aeroport per atendre els passatgers de Spanair, i es comprova que les companyies aèries abans esmentades carreguen les taxes sobre els preus anunciats. Es contacta amb la Direcció General d'Indústria per tal de comunicar-li aquests fets, que no s'ajustaven als acords que s'havien pres. I el mateix migdia del dissabte s'anuncia, per part del Ministeri de Foment, que AENA procedirà al retorn de les taxes. Així mateix, el dissabte es procedeix a actualitzar la informació a la web –cosa que es fa constantment– i s'activen les xarxes socials.

Des del primer moment l'agència dóna el màxim d'informació disponible tant des de la seva web –i dintre d'aquesta com a notícia destacada–, i també manté aquesta mateixa actualització a les xarxes socials i al servei del 012. L'agència contacta també amb les oficines municipals d'informació al consumidor de tot Catalunya mitjançant el portal e-Catalunya, el qual també s'ha anat adequant a les informacions que dia a dia s'anaven modificant.

A partir del dilluns 30 de gener, l'agència estableix els contactes amb els organismes implicats en aquest cas, per tal d'obtenir tota la informació disponible i difondre-la immediatament pels canals de què disposa. Entre aquests organismes cal esmentar l'Agència Espanyola de Seguretat Aèria –AESA– i l'Associació

Catalana d'Agències de Viatges –ACAV. Cal dir que l'agència..., és l'única comunitat autònoma de l'Estat espanyol que gestiona aquest tema, mentre que els organismes de consum de les altres comunitats autònomes ho deriven tot a l'Agència Espanyola de Seguretat Aèria.

A partir també d'aquest dilluns dia 30, l'agència posa en marxa un dispositiu especial per tal de fer front a les reclamacions dels afectats pel tancament de Spanair, que a dia d'avui són 3.810 reclamacions i 1.274 consultes. Pensem que només en els dos dies, dissabte i diumenge, es van rebre 2.240 reclamacions i més de 500 consultes, quan el normal en un mes –de reclamacions a l'agència– són d'unes 1.500.

Cal dir que a partir de l'experiència de l'agència en casos similars –com Air Comet o Air Madrid– en què es produeix el tancament d'una companyia aèria, aquesta companyia entra en un procés de concurs de creditors: no és possible resoldre les reclamacions per la via de mediació –via que nosaltres havíem intentat endegar–, ja que quan s'obre el procés concursal tots els possibles creditors s'han de dirigir necessàriament a l'administració concursal. Per tant, l'actuació de l'agència –i de la resta d'organismes de consum– en aquests casos consisteix principalment a facilitar als afectats una primera via de reclamació. Aquesta informació és important per a aquelles persones que, independentment que recuperin el cost dels bitllets comprats a Spanair, vulguin reclamar despeses o danys i perjudicis. L'actuació –en aquest cas– de l'agència serà enviar una carta personalitzada a tots els que hagin presentat la seva reclamació, en la qual se'ls informa detalladament del procediment a seguir perquè presentin la seva sol·licitud per accedir al procés concursal i presentin la documentació que calgui adjuntar, i el lloc on s'hauran d'adreçar aquestes sol·licituds; i facilitar-los ja el formulari preparat per la mateixa administració concursal –carta que ja s'està enviant a tots els afectats.

Des dels primers dies s'han realitzat intervencions en els mitjans de comunicació que ho han sol·licitat, per tal de donar la màxima informació als consumidors respecte a les vies per poder recuperar els seus diners. I, també, pels canals públics als quals té accés l'Agència Catalana de Consum.

L'agència està en contacte amb les agències de viatges a través de les associacions catalanes ACAV i UCAVE, i de la Confederació Espanyola d'Agències de Viatges i Turoperadors, en relació amb els bitllets de Spanair venuts per aquestes agències i la possibilitat que el major nombre possible de consumidors puguin recuperar els seus diners.

La inspecció de consum de l'agència ha dut a terme un requeriment d'informació a Spanair que sol·licita dades del nombre de persones que han pagat els seus bitllets, i que especifiqui per quin mitjà ho han fet, data de la reserva, data prevista de vol, import dels bitllets; i requereix també la informació respecte al compliment d'allò que preveu el Codi de consum en relació amb el garantiment de les quantitats avançades pels consumidors.

En una primera resposta a aquest requeriment, Spanair informa de les dificultats que té per aconseguir reunir tota la informació sol·licitada, ja que la gestió dels seus sistemes d'informació la té externalitzada a una companyia d'informàtica, i aquesta companyia es nega a seguir facilitant dades a Spanair, al·legant, per la seva banda, una falta de pagament de factures pels serveis prestats a Spanair. L'agència requerirà, si cal, aquesta empresa per tal que faciliti aquesta informació, a banda que tant l'administració concursal..., i donat el procés concursal en curs, són ella o el mateix jutge que han de requerir a l'empresa d'informàtica que faciliti la informació necessària per aclarir totes les dades referents a la situació actual –i que l'Agència Catalana de Consum ha reclamat.

L'Agència Catalana de Consum i jo mateix, acompanyat del subdirector de Disciplina de Mercat, ens hem reunit amb l'administrador concursal a fi de conèixer de primera mà el seu posicionament en relació amb els diners pagats pels consumidors, i per reclamar-li la possessió de dades que ha de fer la companyia Spanair.

L'Agència Catalana de Consum porta a terme una anàlisi detallada de tota la informació obtinguda de Spanair, en especial els contractes de Spanair amb les entitats financeres i de crèdit –emissores de targetes de crèdit i dèbit–, en relació amb els pagaments efectuats amb targetes bancàries; i els contractes amb les agències de viatges i IATA, amb l'objectiu de conèixer en detall les condicions en què es gestionen els diners pagats pels consumidors pels vols de Spanair comprats a les agències de viatges o per targeta de crèdit.

El posicionament de l'Agència Catalana de Consum respecte a les opcions perquè els consumidors puguin recuperar els diners és el següent. Atenent els negocis jurídics contractats per la companyia, bitllets adquirits directament a Spanair i pagats amb un instrument de pagament emès per un proveïdor de serveis de pagament –targetes de pagament–, afecten aproximadament, segons dades de l'administrador concursal, un 68 per cent del total de bitllets pagats. L'operativa del sistema de pagament funcionava de manera que les quantitats abonades pels consumidors i usuaris s'ingressaven en un compte únic d'una entitat financera. Fins que no es duia a terme la prestació del servei –és a dir, fins que el passatger no volava–, l'entitat financera no alliberava l'import dels bitllets i els ingressava a Spanair. D'acord amb l'article 10 de la Llei de serveis de pagament, els fons lliurats per un client a un proveïdor de serveis de pagament, i no ingressats en el compte del beneficiari, s'han de mantenir separats i garantits. A més, tenen el dret de separació en cas de procediments concursals. D'acord amb la informació facilitada per l'administració concursal, hi havia també uns 12 milions d'euros garantits amb una fiança de SAS, les línies aèries escandinaves.

La conclusió és que els usuaris que han pagat amb targeta els bitllets directament a Spanair i no hagin volat, poden demanar la devolució de l'import del bitllet –sigui quina sigui la quantia– a l'entitat emissora del mitjà de pagament que es tracti. Per tant, els entitats que retornin diners als usuaris han de repetir la demanda al compte de l'entitat financera dipositària dels diners

pagats amb targeta de crèdit per la compra de bitllets de Spanair.

L'altre aspecte són els bitllets adquirits mitjançant una agència de viatges i no volats. Amb independència del sistema o mitjà de pagament, s'han distingit tres supòsits. Un, que formin part d'un viatge combinat; és un percentatge baix del total d'afectats. D'acord amb el llibre quart del Reial decret legislatiu 1/2007 que regula els viatges combinats, la responsabilitat entre l'agència de viatges i els altres operadors que hi intervenen és solidària. Conclusió: l'agència de viatges on s'ha adquirit el viatge combinat ha de retornar l'import pagat, i aquesta pot repetir-ho contra qui correspongui i, en darrera instància, incorporar-se com a creditora del concurs.

Bitllets pagats, l'import dels quals encara no estava ingressat a Spanair, sinó que estava en poder de IATA BSP, el qual l'ha retornat a les agències de viatges. El sistema de pagament BSP –titularitat de IATA–, d'obligada adhesió en la venda de bitllets d'avió per part de totes les agències de viatges, funciona com a garantia o cambra de compensació intermèdia. Els bitllets pagats per l'usuari a una agència de viatges no s'ingressen directament a la companyia aèria, sinó que s'ingressen a un fons de IATA anomenat BSP. Mensualment, l'import d'aquests bitllets –alguns volats i altres no– s'ingressa a les companyies aèries, on es compensa amb les obligacions recíproques que hi hagin.

La quantitat total que hi pot haver actualment en poder de les agències de viatges per aquests tipus de bitllets pagats oscilla entre 6 i 9 milions d'euros. No en tenim dades reals, i aquestes són les informacions que ens passa l'administració concursal. L'administració concursal considera que els imports d'aquests bitllets tenen la categoria de dipòsit en favor de Spanair –és a dir, són propietat de la companyia aèria– i s'han d'incorporar a la massa del concurs; encara que, això sí –ens indica–, amb un compte separat.

Des de l'Agència Catalana de Consum, considerem que els diners són un dipòsit del consumidor o usuari afectat al bon fi de l'operació o la prestació del servei. Per tant, al no prestar-se el servei contractat, s'han de retornar a l'usuari. Conclusió: els usuaris podrien sol·licitar la devolució de l'import pagat a l'agència de viatges amb la qual han contractat.

Bitllets adquirits en què l'import ha estat ingressat a Spanair per part de IATA i BSP –o sigui, que ja està en poder de Spanair. Aquest import, com que ja ha estat lliurat a Spanair, forma part de la massa creditícia –com la resta de propietats de la concursada–, encara que l'obligació recíproca no s'hagi complert. Conclusió: en aquest cas, els usuaris han d'incorporar el seu crèdit al concurs com a creditors ordinaris.

Finalment, l'agència adoptarà les mesures que calgui en el cas de detectar incompliments en el Codi de consum, ja que cal esbrinar profundament l'abast de l'aval de SAS com a garantia.

Res més.

Moltes gràcies, i a la seva disposició per a qualsevol pregunta.

El president

Moltíssimes gràcies als compareixents, al senyor Conesa. I ara a continuació passaríem, doncs, ja a les preguntes dels diferents grups parlamentaris. El temps que tenen per poder formular preguntes són deu minuts. Després hi hauria una rèplica, si la volen exercir. Per tant, en primer lloc, tindria la paraula per preguntar l'il·lustre diputat el senyor Roberto Edgardo Labandera, per temps de deu minuts.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Consellers, directors generals, responsables del departament que ens acompanyen. Començo per dir-li, conseller, que nosaltres l'esperàvem el dia 10 de febrer. Vostè diu: «Jo vaig manifestar la meua intenció de comparèixer», perquè aquell dia teníem preocupacions per conèixer, i a fons, l'enfocament del tema laboral que s'havia de donar en aquell moment.

Quaranta dies més tard, compareix –jo diria, més aviat, que per explicar-nos per què no va comparèixer. Però a més a més no ens ha donat, conseller, la resposta política. Tenim un volum d'informació important en matèria de la gestió que s'ha fet per part de la Direcció General de Relacions Laborals i l'Agència Catalana de Consum –que, a més a més, després hi entrarem perquè tenim algunes preguntes a fer. Però ens falta aquella resposta política. I la resposta política, conseller, és: davant del tancament i de la fallida d'aquesta aerolínia –de Spanair–, quin és el plantejament estratègic del Govern en matèria d'ocupació. Parlem d'una empresa important, amb seu a Catalunya i, a més a més, amb un gruix de treballadors –426 se'ns ha dit ara que corresponen a Catalunya, però amb efectes a la resta de l'Estat.

Per tant, aquesta era la demanda que nosaltres creïem que avui es podria satisfer a partir de la seva intervenció. És a dir, com valora des del punt de vista d'empresa, i com valora des del punt de vista d'ocupació, el Govern, el tancament de Spanair. No l'hem tingut. En tot cas, hem sabut la seva agenda de tot el mes de març per venir o no poder venir a la comissió. Però aquest no era el motiu pel qual nosaltres creïem que vostè compareixia.

Li ho dic, conseller, perquè el Govern era coneixedor de la situació de Spanair des dels inicis, diguéssim, de la seva constitució. Per tant, com que n'era coneixedor..., i sobretot de l'evolució, perquè hi havia una comissió de seguiment de la situació de Spanair que setmana a setmana es reunia –es reunia en àmbits del Govern– i se sabia exactament què passava i sobretot què podia passar. I, conseller, ens hauria d'explicar avui aquí quines estratègies va dissenyar vostè o va pensar vostè amb relació, justament, als efectes que tenia en la situació a Catalunya. I als efectes que tenia sobre els treballadors de la plantilla de Spanair i també de Newco, perquè també està afectada en aquest sentit –doncs, el seu departament. I no ens ho ha explicat. No ens ha dit res d'això, conseller, que crec que és la part que li pertoca. Venir a dir: «Vinc avui i ara; els meus col·laboradors explicaran tot allò»... Que ho

agraïm, però que, en tot cas, és una informació sobre el funcionament d'aquests procediments. Doncs, creiem que no ha satisfet en absolut el nostre grup, i esperem que en la rèplica, conseller, ens ho pugui dir.

A més a més –en una altra qüestió–, ens agradaria conèixer, conseller: vostè què en pensa, de l'evolució del sector del mercat de treball que correspon al sector aeroportuari? Perquè aquí parlem d'un sector que és important, un sector generador d'ocupació –generador d'ocupació. I és un sector que les perspectives que en aquests moments té..., més enllà de la fallida de Spanair, vostè ens n'hauria de dir quelcom –que tampoc ens ho ha avançat i que considerem que és molt necessari. Amb els altres consellers ja vam parlar dels efectes del tema econòmic, ja vam parlar del tema de política aeroportuària, lamentant –lamentant– que fa pocs dies –fa una setmana, justament– el nostre grup va presentar una sol·licitud de compareixença al comitè d'empresa de Spanair, perquè pogués venir a la cambra i explicar la seva perspectiva –no només com a treballadors afectats, sinó com a professionals del sector–, perquè poguessin explicar quina era la seva perspectiva i quina era la seva opinió; el seu grup hi va votar en contra, el Partit Popular es va abstenir. I aquests treballadors, tornarem a demanar en aquesta comissió, que és la Comissió d'Empresa i Ocupació, que poguin venir, perquè nosaltres considerem que tothom ha de poder explicar la perspectiva d'un sector que és fonamental i estratègic per al nostre país.

Després també hi ha una altra qüestió que trobem a faltar. Conseller, hi tornaré a entrar: és el pla social. Molt poca informació –molt poca informació. Aquest pla social, què diu? Quins són els sectors en els quals es treballa? Se'ns diu: «Hi ha vuitanta treballadors que estan en un camí orientats en una sortida determinada.» Quines són les finalitats d'aquest pla social, quins són els objectius, quines són les possibilitats reals? No parlem d'un tema uniforme, no parlem exclusivament d'un col·lectiu professional; hi ha diversos col·lectius professionals implicats, aquí –d'alt nivell tècnic, i després en matèria de serveis. Doncs, volem explicacions en aquesta matèria, perquè no les tenim, i no ho sabem. I jo crec que és la resposta important que els treballadors i les treballadores de Spanair volen sentir –tots aquells que ens segueixen per via d'internet, avui. Per diverses raons de la seva feina, no ens poden acompanyar membres del comitè d'empresa, però sí que segueixen aquesta sessió informativa.

Ho vam dir el dia 10. Vam reclamar, nosaltres, sobretot, una atenció específica als treballadors a través d'un pla social. Aquest pla social, què diu? De tota l'hora d'intervenció, només ens diuen que es treballa i hi ha «vuitanta treballadors que estan en un procés de recerca d'ocupació». Però no se'ns diu exactament què ha dissenyat el Govern, en aquesta matèria. I això, conseller, és evident que per nosaltres és un objectiu fonamental.

Una altra qüestió, també, és que s'han referit aquí a la percepció, la possibilitat de percebre recursos del fons europeu de lluita contra els efectes de la globalització. O sigui, tots aquells efectes de la globalització que es poden generar en el mercat de treball, i fonamental-

ment en les empreses i els seus treballadors: efectes de tancament, efectes de pèrdua del lloc de treball, efectes, fins i tot, de desajustos en matèria de formació tecnològica. És un fons europeu al qual es pot recórrer: ho vam dir nosaltres, n'hem presentat iniciatives com a grup al Parlament Europeu. Doncs, ens diuen que es fan gestions. Quines gestions són –quines gestions són? Se'ns ha dit aquí –jo ho tinc. Quines gestions es fan, pel fons europeu? Vostè ens diu que se n'havien generat algunes i el senyor Bonastre penso que també ho ha citat. Doncs: quines són, com es fan, quins són els passos i, sobretot, quina velocitat tenen –aquesta que hauria de ser, conseller, velocitat amb què vola un avió i no velocitat amb què anem a peu, perquè en realitat el tema és de gran urgència.

Per tant, d'aquesta comissió de seguiment de la recol·locació volem saber també com està integrada, com està formada, quins objectius i quin calendari d'actuacions té previst fer. Sabem que l'ERO permetrà, segurament, que en el mes d'abril, com a primera mesura, els treballadors ja puguin cobrar la prestació d'atur. Això era un tema que preocupava fonamentalment, perquè aquests treballadors només han cobrat mil euros de la nòmina de gener. I, per tant, doncs, és un tema que s'ha resolt d'una forma ràpida. I creiem, allò, que és un tema positiu –el comitè també així ho valora. Però, en tot cas, aquesta comissió de seguiment de la recol·locació..., conseller, ens ha de detallar exactament què es fa en aquesta matèria.

Una altra qüestió, que és el tema de les tarifes de rescat. Matèria de consum. Jo li diria, conseller, que una de les qüestions que en tenim crítiques –i m'agradaria que ens pogués esvaire els dubtes que genera el nostre grup–..., se'ns han explicat tots els procediments per via d'internet, per via informativa a l'Agència Catalana de Consum; però ens queda el dubte de si l'operatiu presencial a l'aeroport va ser o no suficient. Alguns usuaris ens han traslladat la ineficiència de l'operatiu presencial. Volem, doncs, que ens expliqui amb més detall com ha consistit..., s'ha fet una part d'informació per part del senyor Conesa, però creiem que no és del tot satisfactòria, perquè si no..., és evident que quan passa una cosa d'aquest estil l'usuari té moltes vegades la tendència a poder dir: «No estic correctament informat.» Però, en canvi, sí que tenim –i és reiterat– el tema que se'ns diu: «Des del punt de vista presencial, no hi havia presència de l'Agència Catalana de Consum suficient.» I creiem que això és un tema que també tenim aquí pendent.

Les tarifes de rescat, la negociació amb altres empreses per les tarifes de rescat. Els afectats i les afectades pel tancament de Spanair, conseller, van haver de pagar-se un altre bitllet a un preu reduït. Doncs, jo voldria també que vostè ens pogués dir quina possibilitat tenen aquests usuaris de rescabalar-se d'aquest sobrecost d'un bitllet, perquè en definitiva el que han pagat és un sobrecost. Han resolt el tema de poder volar, però és evident que hi ha un sobrecost sobre aquesta qüestió, que hauríem de veure quines són les fórmules que el Govern de la Generalitat pot implementar perquè aquests usuaris afectats i aquestes usuàries ho puguin saber.

Després, hi ha una altra qüestió en matèria de consum que ens preocupa molt, conseller, a la qual no s'ha referit –i que m'agradaria que s'hi referís, perquè és un tema molt important. Sabedors i coneixedors que la companyia Spanair podia tancar les seves activitats, doncs, quines són les mesures que es van preveure per evitar que continués la venda de bitllets? Perquè la venda de bitllets va continuar fins al mateix dia del tancament. Si el Govern era coneixedor que hi havia aquestes dificultats, conseller, quines mesures es van prendre per requerir a l'empresa que evités la venda de bitllets? Avui estaríem en una altra qüestió, en una altra situació.

I acabo, president, amb dues preguntes –en tot cas, si hi ha més dubtes, nosaltres ja podrem fer servir un altre torn, si en tenim possibilitats. És: en quaranta dies no coneixem el volum de reserves. Ens deia el senyor Conesa, si l'he entès bé, que s'han dirigit al responsable del procés judicial, al jutge mercantil, perquè ell requereixi la companyia per saber exactament el volum de reserva. Per tant, no tenim la dimensió del problema –o la dimensió del desastre, com en vulguem dir–, doncs, amb relació als compromisos que tenia de prestació de serveis l'empresa.

I, per últim, amb relació a la decisió del jutge de constituir un dipòsit en favor del concurs, que fa que els diners abonats pels usuaris, tot i que vagin a un compte separat..., i diu el senyor Conesa: «Creiem, i considerem, que hauria de ser un dipòsit en favor dels consumidors.» Com pensa actuar el Govern de la Generalitat, conseller, per defensar el dret d'aquests consumidors en aquest punt? Perquè això segurament vol dir que s'endarrerirà el rescabament per als usuaris uns quants dies.

Acabo la meva intervenció. Ja ho va dir en el seu dia...

El president

Però acabi de veritat.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Sí, acabo de veritat, president, doncs, donant i manifestant la solidaritat amb els treballadors i les treballadores de Spanair. Que també crec, conseller, que haurien de tenir unes paraules per part seva. Que tampoc hi han sigut, amb relació específica als treballadors i les treballadores afectats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I a continuació, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc agrair la compareixença del conseller d'Empresa i Ocupació, tant d'ell com del seu equip –el senyor Bonastre, com el senyor Conesa–, per estar

aquí i parlar, doncs, i informar, sobre les actuacions del seu departament envers el tancament de Spanair.

Senyor conseller, li seré clar i directe: vostè creu a dia d'avui que manté la confiança del president de la Generalitat, el senyor Artur Mas, per tractar els temes relacionats amb empresa? Li pregunto això perquè fins a dia d'avui no coneixem ni sabem quin ha estat el seu paper veritable en la presa de decisions envers la companyia Spanair, tant les decisions d'aportar diner públic –diner dels impostos de tots– a aquesta companyia, com en la recerca de nous inversors. És a dir, quan un govern aporta diner públic –diners dels seus pressupostos– a una empresa, entenc que el conseller d'Empresa deu haver de dir alguna cosa. I entenc que la seva opinió deu haver estat escoltada i deu haver sigut decisiva en aquestes decisions, de la mateixa forma que en la recerca de nous inversors.

I veig que aquesta situació que s'ha produït en el cas de Spanair, doncs, veiem com es manté en el cas d'altres operacions importants de la Generalitat, com és el cas d'Eurovegas, on l'inversor va venir a Catalunya. I en la reunió hi havia el conseller d'Economia –el senyor Mas-Colell–, el senyor Recoder. I vostè –conseller d'Empresa!–, davant una possibilitat d'inversió empresarial a Catalunya, com és el cas d'Eurovegas, vostè, no hi era present. Hi eren presents el president de la Generalitat, el senyor Mas-Colell, el senyor Recoder. El conseller d'Empresa no hi era.

Per tant, senyor conseller, li pregunto: va acompanyar vostè el senyor Mas-Colell en la trobada amb Qatar Airways perquè decidís invertir a Catalunya, i concretament en l'empresa Spanair? Quin paper va jugar vostè en aquella trobada, si és que hi va ser? Senyor Mena, vostè és el conseller d'Empresa i Ocupació del Govern de la Generalitat de Catalunya. Com a conseller d'Empresa, entenc que vostè està assabentat dels límits que posa la Unió Europea a les possibilitats de donar ajuts públics a una empresa, a una empresa presumptament privada com és el cas de Spanair, tot i que tenia importants fons públics. Per tant, senyor conseller, va informar vostè el consell executiu, els seus companys de Govern, del perill que tenia continuar regant amb diner públic una companyia d'un mercat liberalitzat com és el mercat aeri?

Senyor conseller, a la llum va sortir la multa que va imposar Brussel·les a una companyia anomenada Malév per haver rebut ajudes públiques. No servia aquest precedent per evitar el desenllaç final de la companyia, que ha significat centenars de milions d'euros a la paperera, milers de llocs de treball perduts, i un desprestigi encara més gran de les polítiques industrials de la Generalitat de Catalunya?

Senyor conseller, per què van seguir aportant diner públic dels impostos de tots a una companyia que es preveia fracassada? Fracassada no pas pels 2.604 treballadors directes –i quatre mil amb els indirectes–, que s'han deixat la pell per la companyia, treballant sota pressió, amb una gran incertesa; sinó fracassada perquè primer el tripartit –tant municipal de Barcelona, com autonòmic– va cremar milions d'euros –i ho torno a reiterar: va cremar milions d'euros– en un pro-

jecte només basat en motius ideològics d'ego separatista, en lloc de buscar i portar a terme una política industrial al servei de les persones, d'un teixit industrial català que ajudés l'ocupació i el creixement econòmic. Un projecte regat amb milions d'euros dels impostos per pagar milionàries retribucions a la cúpula de Spanair. Després, alguns vénen a presumir de política social i de redistribuir la riquesa. Mai millor dit: una redistribució inversa dels recursos. Milions d'euros de l'esforç de molts catalans en forma d'impostos, per acabar pagant milionaris sous a la cúpula de Spanair. És així com es pot definir el paper de José Montilla, Carod-Rovira, Antoni Castells, Joaquim Nadal, Huguet, Artur Mas, Recoder, Mas-Colell; i de vostè també, senyor Mena. És a dir, del tripartit i de l'actual Govern de Convergència i Unió.

Senyor conseller, la Generalitat de Catalunya, amb l'Ajuntament de Barcelona i la Fira, han atorgat fins a 150 milions d'euros dels impostos dels catalans, del seu esforç, a Spanair. Això representa la meitat del pressupost del Departament de Governació per a aquest any 2012 de la Generalitat de Catalunya. O el que és el mateix: gairebé 25.000 milions de les antigues pessetes dels impostos de la gent, del seu esforç, s'han donat a Spanair. Davant d'aquesta elevada aportació iniciada pel Govern tripartit i mantinguda pel Govern del senyor Artur Mas, quin ha estat el paper del seu departament en la gestió de Spanair en aquest últim any, senyor Mena? És a dir, des de gener de 2011 –en què la Generalitat de Catalunya va mantenir i ampliar els ajuts a Spanair–, quines decisions, recomanacions i exigències es van establir des del seu departament per millorar la situació i la gestió envers a Spanair?

Senyor conseller, coneix el senyor Miquel Lladó, persona que va ser incorporada a la cúpula de Spanair per l'actual Govern de la Generalitat de Catalunya per fiscalitzar la gestió de la direcció de Spanair? El va nomenar vostè, el senyor Lladó? Entenc que si es tracta d'enviar un representant del Govern a la direcció d'una empresa –en aquest cas, Spanair; i subratllo «d'una empresa» perquè és el primer nom del seu departament–, entenc que vostè hi va tenir alguna cosa a dir. I entenc que també era vostè, l'interlocutor amb aquest enviat del Govern de la Generalitat a la cúpula d'una empresa. Llavors, va haver d'esperar fins al mes de desembre i que es donessin poc abans deu milions d'euros per saber que la gestió a la cúpula de Spanair era un fracàs? Quina responsabilitat té vostè en el fracàs de Spanair, senyor Mena?

Senyor conseller, el nostre grup li ho torna a reiterar: està molt interessat a saber quin ha estat el seu paper durant aquest any envers Spanair, en les decisions que ha pres la Generalitat, en la fiscalització de la companyia i en la recerca de nous inversors. Com a conseller d'Empresa del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Vostè també és conseller d'Ocupació. Aquest fracàs de Spanair, de la Generalitat de Catalunya per alimentar l'ego separatista, ha generat fins a quatre mil acomiadaments entre Spanair, Newco i altres treballadors indirectes; 426, concretament, només a Catalunya. Quatre mil drames personals de persones que han per-

dut el lloc de treball, de famílies que s'han quedat sense feina, famílies i persones amb hipoteca i amb fills, persones que han vist com de la nit al dia perdien el seu lloc de treball, persones a qui la seva situació ha trigat més del compte a regularitzar-se i persones que esperen d'aquest Govern una resposta per sortir del bucle en què els han situat mals gestors posats pel Govern amb alts sous, i la incompetència de dos governs per tal d'alimentar –ho torno a reiterar– l'ego separatista.

Per tant, senyor conseller, quines accions té previst prendre perquè tota aquesta gent pugui disposar d'un horitzó que no signifiqui només núvols negres en l'àmbit laboral? I no em refereixo a aquell que ara vol presidir clubs de futbol a l'estranger i que va ser posat pel Govern tripartit i mantingut pel Govern de Convergència i Unió amb un sou estratosfèric, pagat amb l'esforç dels impostos dels catalans; sinó que em refereixo al conjunt de treballadors de Spanair, persones que han lluitat, que han vist com de la nit al dia perdien el seu lloc de treball.

I, per últim, senyor conseller, ens agradaria que informés detalladament, atès que no ho va contestar el senyor Andreu Mas-Colell a la Comissió d'Economia, com s'han atorgat els ajuts a Spanair, quins han estat els receptors privats d'aquests ajuts per després ser considerats com a inversors privats de la companyia, i en base a quins estudis de viabilitat es van atorgar aquests 150 milions d'euros des del 2009, i especialment des que vostè és conseller de la Generalitat de Catalunya.

També, preguntar si a partir del concurs..., quants diners espera recuperar la Generalitat de Catalunya de totes les aportacions portades i transferides a Spanair durant aquests anys?

Senyor conseller, avui hi ha milers d'empreses a Catalunya amb enormes dificultats, empreses que veuen com la Generalitat de Catalunya i altres administracions són capaces de deixar-se 150 milions d'euros en un projecte del qual es desconeix pla de negoci i que només respon a l'ego separatista, mentre empreses sòlides, arrelades a Catalunya, amb anys d'experiència, es veuen obligades a tancar per la morositat d'ajuntaments i Generalitat envers els seus proveïdors, i per la falta de suport d'un govern més centrat en projectes ideològics que no pas a donar solució als veritables problemes d'autònoms, petites i mitjanes empreses, microempreses i empreses en general que componen el teixit industrial català.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. S'ha ajustat al temps –li quedaven deu segons–, veig que ho té molt controlat, les seues intervencions. A continuació, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Miralles.

Jordi Miralles i Conte

Bé, gràcies, president. Senyor conseller, entengui'm que comenci dient-li que agraeixo les compareixences del senyor Bonastre, el senyor Conesa i la seva presència. I ho dic més des del punt de vista del nostre grup, que, a petició de la presidència, hem retirat la votació de la seva compareixença, perquè a l'ordre del dia el punt següent era la compareixença del conseller. I el conseller té presència: no ha comparegut, ens ha explicat la seva agenda. I potser hauria hagut de mantenir el punt i votar-hi en contra, i haver demanat que compareguessin, com han fet –i reconec les seves intervencions i destacar-ne els continguts, del senyor Bonastre i del senyor Conesa. Perquè vostè està present, no ha comparegut.

Ara, pot ser que ens expliqui el que li preguntem, les nostres reflexions, què pensa fer? Ho fa a la Candelera –com va explicar– i parla de Spanair. Aquí, ve, diu la seva agenda, i les persones del seu departament expliquen coses que han succeït –i que, ho torno a dir, els agraeixo les seves intervencions.

Però, miri, vostè és conseller. I conseller vol dir responsabilitats polítiques. I vostè, aquí, està a la comissió del Parlament; que hi ve a parlar d'allò que n'és responsable: empresa i ocupació. Cap valoració, cap compromís, cap informació per banda seva de per què –o no– es podia preveure aquesta fallida des del seu departament, Empresa. Cap estratègia de present i de futur amb el sector aeronàutic –cap, ni una paraula. Cap compromís amb les necessàries recol·locacions dels treballadors i les treballadores; cap paraula de reconeixement –ja no dic «de solidaritat», que el nostre grup ho fa, sinó «de reconeixement»– a allò que han fet els treballadors i treballadores abans de la fallida de Spanair, i altres treballadors com l'empresa Newco –que no ha sortit ni de la seva presència–, altres treballadors que també han perdut la feina a partir d'aquesta fallida. Per tant, senyor Mena, s'ha lluït –en aquesta primera presència, s'ha lluït. Seguirem amb molt d'interès les seves explicacions, perquè el que ha succeït –els seus efectes per a les persones, per a l'economia del país, per a un sector estratègic com aquest– no és una cosa menor.

I, clar, vostè avui hi és, present. I quan van comparèixer els consellers Mas-Colell i Recoder, vostè estava amagat –vostè estava amagat. Vostè havia de comparèixer amb ells, perquè és Empresa i Ocupació –no només recursos que va destinar la Generalitat, no només el rol de l'aeroport. I, és veritat, ha de ser i és un govern col·legiat, tothom pot opinar. Però en van venir dos. I per què no tres?, o un? Vostè no hi era. Vostè, amagat –vostè, amagat.

I, en tot cas, el que ha dit que no va venir –sí que hi havien alguns assessors del seu departament– «per no entrar en hipòtesis». No, «hipòtesis» no: compromisos. Vostè ha de prendre compromisos. Fer valoracions i prendre compromisos. Hi estarem d'acord o no, tindrem la nostra valoració, farem les nostres propostes, les recolliran o no. Però per fer «hipòtesis»? No, no. Passaven coses molt greus, amb conseqüències per

a les empreses –per a l'empresa– i també per a l'ocupació.

Bé, amb les explicacions que ha fet, especialment, el senyor Bonastre, la història sembla que comença el dia 30 de gener. Però no: la història de Spanair ve d'abans –ve d'abans. Per tant, senyor conseller, vostès..., quan va tancar Spanair, portava un any, el Govern. No hi havia cap indicatiu, no tenia vostè com a conseller d'Empresa cap indicatiu que hi havia una situació que potser exigiria un pla de negoci, un pla de viabilitat? Perquè l'accionista més important de Spanair no era una empresa privada, i, per tant, tenien presència al consell d'administració. Quan van començar les negociacions –ho vam conèixer a l'anterior compareixença– a Qatar, o amb l'empresa xinesa? Des d'aleshores, no veia si era possible o no era possible? I, davant d'això, què podia passar?

I, clar, «avions a terra», diu vostè. Però si la previsió podia ser, si la tenien –d'avions a terra–, on estava? Com havien preparat..., potser un tancament ordenat, no els avions a terra. O no? I a partir de després vindria el pla social i el pla de recol·locació. Però un tancament ordenat, que hagués pogut llegar personal a altres empreses; si s'havien de vendre rutes: acompanyat amb treballadors, també. No, no. Ni previsió respecte a plans de viabilitat i plans de negoci; no-previsió d'un tancament ordenat; una lògica trobada de pla social i de pla de recol·locació. Igual ve vostè aquí quan les coses pràcticament –pràcticament– estan fetes.

I la història no comença el 30 de gener: comença abans. I vostè era conseller abans del 30 de gener –d'Empresa i d'Ocupació–, no només quan l'empresa fa fallida. Per tant, o hi ha hagut pèssima gestió, o hi ha incapacitat de la gestió; o les dues coses –o les dues coses.

Per tant, volem saber –no només si era una qüestió d'hipòtesi o d'agenda– per què vostè no va comparèixer. Li ho tornem a preguntar: per què vostè no va comparèixer al costat dels altres dos consellers? Per parlar de l'empresa –de l'empresa– i de quins eren els compromisos respecte a l'ocupació i la recol·locació. Primera pregunta.

Segona pregunta: van preveure un tancament ordenat? És la segona cosa que li volíem preguntar. Van preveure un tancament ordenat?

La tercera: tenia el seu departament, en funció de l'evolució de les negociacions amb Qatar i també l'empresa xinesa, un objectiu de pla de viabilitat i de negoci?

I la quarta qüestió és quina és la previsió de recol·locació dels treballadors i treballadores. Perquè també vam escoltar-lo a vostè –almenys ho tenim transcrit de les seves declaracions a Molins de Rei, les quals ens van sorprendre– que deia vostè que tenien un nivell de qualificació molt important, aquests treballadors. A la pregunta que podien anar a empreses amb menys drets, vostè al final reconeix que «sí, al final seran ells els que puguin decidir o no» –els treballadors. Em sembla que és bastant fort. Llegeixo textualment, està entre cometes –pot passar, eh?, que ens digui que

no seguim la premsa, i, per tant, si és una cosa de la premsa, doncs, jo, simplement, ho retiraré. Però vostè diu que davant que a un treballador se li ofereixin, amb menys drets, altres empreses, vostè diu –textualment– que «el treballador té a la seva mà la decisió particular d'incorporar-s'hi o no».

Bé, si això ho va dir, és simplement una barbaritat. Si no ho va dir, és una interpretació dels mitjans de comunicació. Però és cert que una part de la lògica que determinarà –sembla, pel que coneixem dels sindicats– la seva recol·locació –d'alguns d'ells– serà amb menys drets –amb menys drets. Que és una de les coses que sembla que també acompanyen de manera significativa, més enllà del competencial, amb la reforma laboral, com bé va plantejar vostè a la interpellació que vam tenir al darrer Ple. I que veurem demà què diran i què faran el seu grup parlamentari en el Congrés dels Diputats sobre aquesta reforma laboral, que facilitarà allò que sembla que vostè reconeix que pot passar, i és que aquests treballadors, alguns, s'hi incorporin –no sé si aquests vuitanta-cinc o vuitanta-sis– amb menys drets dels que havien tingut.

Per tant, senyor Mena, estarem molt atents a la seva compareixença –no a la seva presència. Perquè les agendes..., més enllà que se'n vagi a Rússia, ja sap vostè que vivim a la mateixa ciutat, vostè i jo. Que ja hi han molts turistes russos; està bé que en vinguin més o no, no ho sé; però, en tot cas, que se'n vagi a Rússia, bon viatge. Però, aquí, vostè ha de venir a explicar compromisos, valoracions polítiques; i, nosaltres, demanar explicacions d'una cosa que afecta un sector fonamental i milers de treballadors que s'han quedat –ells i les seves famílies– sense feina.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I a continuació, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'ihlustre senyor diputat senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Gràcies per la seva presència, senyor Mena, conseller Mena, i l'equip que l'acompanya de Relacions Laborals i de l'Agència Catalana de Consum.

Vostè –ja s'ha dit, no hi entraré–, vull dir, ens ha sorprès. Aquí esperàvem que vostè agafés el timó d'aquesta compareixença, que expliqués fil per randa no només els detalls que ens ha pogut donar molt bé de Relacions Laborals o l'Agència Catalana de Consum, sinó l'impacte econòmic que té per a Catalunya el tancament d'una companyia com Spanair. No és només un problema laboral –ho és, i molt greu– i social, no és només un problema que puguem tenir des del punt de vista no només de la companyia Spanair, sinó de les companyies subsidiàries com Newco o d'altres que també en tindran els efectes. Però té uns efectes estratègics.

Escolti, vostè és el conseller de turisme, de comerç i d'indústria. Poca broma, eh? És a dir, el fet de no tenir cap companyia que aposti per vols intercontinentals, això, té conseqüències sobre l'economia catalana? El fet que el sector aeroportuari, que és tan important com el de l'automoció, el dels béns d'equip, l'alimentari o el químic, hagi patit una sotragada tan important com el tancament de Spanair –i el que significa i l'avís per al sector–, quines conseqüències té, això? Perquè és veritat que tenir un aeroport que funcioni i molts vols, doncs, té efectes per a la radicació d'empreses, per a l'atracció turística. Però el sector aeroportuari, en si mateix, és un sector; no ens n'ha dit ni una paraula, conseller.

Vostè és el conseller d'Empresa. En algun moment –no en aquesta comissió, però en la comissió anterior, que van comparèixer el conseller Recoder i el conseller Mas-Colell–, alguns dels ponents, dels diferents portaveus, donaven la sensació que era normal –i així ho vaig fer notar jo– que la Generalitat tingués una capacitat tractora i d'ajuda en sectors com el de l'automoció. Cosa que a Esquerra Republicana sempre hem defensat, perquè hi ha un paper de les administracions públiques a l'hora de defensar sectors estratègics. Allò val o fins i tot valia per a Ryanair, com deien alguns grups parlamentaris, però no valia per a Spanair.

Nosaltres sí que creiem que el que val per a Seat, o Nissan o Ryanair, valia per a Spanair. Ho diem aquí, i en això som coherents. Però no hem sentit ni una paraula del màxim responsable d'Empresa d'aquest Govern sobre les conseqüències que té. El projecte de Spanair era un projecte ambiciós que ha resultat fallit i hem d'analitzar què ha passat. Nosaltres serem molt lluny d'acusar de corrupció –com acabem de sentir per part del portaveu popular– la cúpula directiva de Spanair; nosaltres no entrarem aquí. Creiem que aquest no és el problema, eh? Però el que sí que creiem és que, més enllà de la fallida del projecte de Spanair, nosaltres el que sí que defensem és que vostè ens expliqui les conseqüències que té això, i què pensen fer per pal·liar-ho. Perquè si escoltem només Relacions Laborals o escoltem l'Agència Catalana de Consum, sembla que el seu departament sigui un departament palliatiu i no un departament proactiu. I vostè ha de ser proactiu.

Vostè és el mateix conseller que, quan va prendre possessió, va dir allò que encara em ressona, de dir: «Mira, el meu objectiu és acabar amb la meitat de l'atur.» Bé, doncs, això és ser proactiu. En aquesta línia és en la qual jo l'encomano que vostè ens expliqui –un més en enllà del pla social –que després m'hi referiré–; dos, més enllà de la situació dels consumidors, dels dels usuaris, de la seva situació –que s'ha explicat molt bé per part del senyor Conesa–; tres, el que demanem és que vostè ens expliqui efectes que té la fallida d'aquest projecte, el que pot suposar.

Vostè és un –com suposo que tot el seu Govern– ferm partidari del projecte Eurovegas. Escolti, el fet de tenir vols transoceànics a l'aeroport de Barcelona..., va a favor o va en contra de tenir-ne o no tenir-ne? Nosaltres no som partidaris d'aquest projecte. Però, com a mínim, vostès haurien de ser coherents i haurien

de tenir una planificació i un projecte de com surten d'aquest embolic en el qual estem, més enllà del tema social i del tema laboral.

Després, senyor Mena, també, el que nosaltres li volíem fer palès és que no és només Spanair o Newco. Quines empreses estan més afectades? Qui ha rebut, més, amb tot aquest tancament? Hi ha més gent afectada, vostè ha de saber-ho. Vostè, com a conseller, ha de saber quines altres empreses auxiliars rebran les conseqüències que hagi fet fallida aquesta operació.

I després, també, el que nosaltres volem és del pla social. El que volem saber és quina és la prioritat, i com ho faran vostès, per salvaguardar una cosa molt important. Perquè no parlem de treballadors poc qualificats. És a dir, a l'entorn d'aquests quatre-cents treballadors, més de quatre-cents treballadors que operen des de Barcelona, hi ha gent molt qualificada. Un dels principals problemes que tenim en aquest sector és la pèrdua de coneixement.

Som conscients que hi ha gent partidària, sobretot a nivell de ministeri de l'Estat, d'abans i d'ara, i d'alguns grups parlamentaris, que el que voldrien és que Barcelona, doncs, fos un aeroport petit, bàsicament d'alguns vols xàrters turístics i para de comptar, i que per anar a Madrid ja tenim l'AVE. Nosaltres no som d'aquest parer. Nosaltres sí que creiem que aquest és un aeroport que té molta potencialitat. Però si un dia canvien les tornes i aconseguim que aquí vinguin companyies que vulguin vols transoceànics, necessitaran gent molt preparada. La pèrdua de coneixement, la pèrdua de gent capacitada que no es pot ocupar o que no pot seguir treballant en aquest sector, doncs, és una pèrdua per al país, i per a l'economia del país, i per a la potencialitat de l'aeroport. Què hi pensen fer i com pensen articular el pla social en aquest sentit?

I finalment, home, nosaltres agraïm que vostès ens facin tot el detall des del punt de vista dels usuaris, però el que sí que nosaltres els demanem és que l'atenció i la prestació de serveis als usuaris, que la mateixa inèrcia que van agafar inicialment, la continuïn. És a dir, que continuïn informant al mateix aeroport. És a dir, en aquests moments, molts dels usuaris de Spanair que han quedat sense poder retornar-los els ingressos segueixen sent usuaris d'aeroports –una part important, l'utilitzava per motius de feina. Continuïn amb la mateixa presència, amb la mateixa força a l'aeroport de Barcelona, informant, o amb la presència que tenim dins les xarxes socials, per seguir informant els usuaris. Perquè, escolti, per molt que s'hagi informat, i per molts fullets que s'hagin repartit, i per moltes reclamacions que s'hagin fet, crec que aquest no és un tema a liquidar, perquè parlem d'un volum de persones molt considerable.

I res més, doncs, esperant, conseller, que vostè exerceixi de conseller d'Empresa i d'un sector tan estratègic com és l'aeroportuari.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I a continuació té la paraula, pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Ca-

talana per la Independència, l'illustre diputat senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyor conseller Mena i senyors Conesa i Bonastre, que l'acompanyen, gràcies per haver vingut aquí a comparèixer. Tot i que, malauradament, al nostre entendre, doncs, no han complert els objectius o les necessitats que requeria una compareixença com aquesta, que ha de donar una informació molt més clara, i molt més concisa i concreta, de com està la situació en aquests moments respecte a treballadors, i com està la situació respecte a aquells centenars de milers de persones que han comprat bitllets i que en aquests moments no se'ls ha retornat l'import d'aquests bitllets. Esperem que coneguem més detalls en la següent intervenció que vostès tindran.

I d'altra banda, ens ha causat una certa sorpresa com han tractat aquesta compareixença, en la mesura que vostès han parlat de Spanair com si es tractés d'una companyia en mans de tercers, quan a Spanair, un dels principals accionistes d'aquesta companyia és la Generalitat de Catalunya. És a dir, és que vostès aquí haurien de parlar en primer persona de què fa la Generalitat de Catalunya com a accionista de Spanair per respondre tant a treballadors que han quedat a l'atur, com a consumidors que han comprat els seus bitllets i Spanair no els abona l'import d'aquests bitllets. És a dir, aquí parlem d'una cosa molt seriosa. Vostès no només són el conseller d'Empresa i Ocupació o el responsable de l'Agència Catalana de Consum; vostès representen aquí un dels principals accionistes de la companyia Spanair, que ha de donar resposta a unes situacions que en aquests moments estan plantejades.

D'altra banda, ara a pilota passada parlem d'una sèrie de qüestions que afecten, com deia, centenars de milers de consumidors. Però vostès aquí han comès una greu negligència, des de l'Agència Catalana de Consum. La Llei de consum específica, a l'article 211.7, respecte a la venda de bitllets per avançat, que l'empresa ha de concertar les assegurances per tal de garantir la devolució de les quantitats avançades per part de la persona consumidora. I jo els pregunto, a l'Agència Catalana de Consum i a vostè, conseller d'Empresa i Ocupació: vostès van obrir expedient a l'empresa Spanair per no complir amb l'article 211.7, que l'obligava a concertar una assegurança per, precisament, en aquests moments, poder retornar les quantitats abonades per part dels consumidors que van comprar bitllets? Aquí hem d'estar molt amatents de si es va fer la feina que pertocava.

No només això. Vostès, en aquests moments, analitzen, avaluen, totes les companyies aèries, que tinguin contractades aquestes assegurances per tal que en el cas que hi hagi una nova fallida d'una companyia aèria s'abonin les quantitats que s'hauran pagat per avançat per la compra d'aquests bitllets? Perquè ja en portem unes quantes, de companyies aèries, que lamentablement han caigut i que això ha comportat uns greus perjudicis per a centenars de milers de persones que han abonat uns bitllets i, en aquests moments,

reclamen a agències de viatges i reclamen a tercers, quan el que hauria d'haver-hi és una assegurança que immediatament els permetés abonar aquest bitllet que ells en el seu moment han comprat.

Aquesta em sembla que és una qüestió que vostès han de respondre –i han de respondre de forma molt clara– per saber en quina situació estem i quines responsabilitats se'n deriven, tant de les actuacions prèvies –que vostès hem de veure si van fer o no van fer respecte a l'obertura d'expedients sancionadors, en aquest cas, a l'empresa Spanair–, com amb posterioritat. Vostès, com a principals accionistes d'aquesta companyia aèria. No és el mateix que Air Comet, això –suposo que deuen estar d'acord amb mi. Vostès són els principals accionistes d'una empresa que es diu Spanair. I, aquí, vostès han d'assumir una sèrie de responsabilitats.

D'altra banda, a mi m'ha causat astorament, quan el senyor Conesa deia que ha requerit la informació de quantes persones han pagat els seus bitllets a l'empresa Spanair, que l'empresa Spanair s'ha escudat –és a dir, vostès s'han escudat– en el fet que hi ha una tercera empresa informàtica que no dóna les dades perquè no se li paguen les factures, a aquesta empresa informàtica. És a dir, vostès diuen que hi ha una empresa informàtica que no els dóna les dades perquè no paguen la factura. I diu que l'agència requerirà «si cal» a l'empresa informàtica aquestes dades. Què vol dir, «si cal»? Escolti, vostès ja fa setmanes que haurien d'haver requerit a aquesta empresa informàtica les dades sobre quants bitllets en aquests moments s'han pagat per part de consumidors i s'han d'abonar, en funció de l'article 211.7 del Codi de consum.

A mi em sembla que a aquestes alçades vostès ja han de començar a actuar amb diligència. I encara que això estigui en concurs de creditors i això estigui al jutjat, no, no, vostès tenen la responsabilitat de demanar aquestes dades –vostès tenen la responsabilitat de demanar aquestes dades. Vostès tenen la legitimitat, la responsabilitat de demanar aquestes dades, perquè per això estan. I si això està en un àmbit judicial, això afecta altres qüestions com és el concurs de creditors i com són tots els pagaments d'aquelles empreses a les quals se'ls deuen diners. Una altra cosa són els drets dels consumidors, que són vostès els que els han de complir i han de demanar aquestes dades. No han d'esperar que un jutge les demani, perquè el jutge les demanarà per a altres qüestions. I altres qüestions és si aquestes persones que han comprat els bitllets es posen a la cua en el concurs de creditors per cobrar. Cosa que, malauradament, vostè sap tan bé com jo, senyor conseller, que aquestes persones ja no cobraran. Perquè a la cua del concurs de creditors, no arribarà a pagar aquests bitllets d'avió, perquè abans n'hi ha molts d'altres, començant per les entitats financeres o l'Institut Català de Finances. Perquè en el concurs de creditors aquests consumidors aniran a la cua.

És a dir, vostès han de demanar aquestes dades i no poden venir aquí a excusar-se que hi ha un procediment judicial obert. Perquè són dues causes totalment diferents: una és el procediment administratiu i l'altra és la qüestió judicial. És a dir, que esperem que assumeixin d'una vegada per totes les seves responsabili-

tats. Això afecta centenars de milers de persones que han comprat aquests bitllets d'avió, afecta milers de persones que perden el seu lloc de feina, i aquí notem una actitud totalment passiva per part de l'Administració pública, que bàsicament es dedica a anar redactant el curs dels esdeveniments, sense entendre que bona part del curs dels esdeveniments depèn precisament de quina serà la seva actuació. I com vostès es posen al costat dels consumidors per protegir els seus drets, al costat dels treballadors per garantir que hi hagi uns plans que assegurin que puguin trobar un nou lloc de treball. I en la posició de vostès com a principals accionistes d'aquesta empresa. Per tant, com a principals responsables que tot això arribi a bon port i no estiguem en una situació de precarietat, de desinformació, com la que pateixen en aquests moments tants i tants ciutadans al nostre país.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I a continuació, pel grup que dóna suport al Govern, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora diputada Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. En primer lloc, també, agrair la compareixença del conseller, i del senyor Bonastre, i del senyor Conesa. Agrair-los la seva compareixença i les seves explicacions.

I, si m'ho permeten, doncs, agrair l'explicació del Govern, no? –del Govern–, que va començar el 10 de febrer, i avui torna aquí per fer explicacions, amb rapidesa i amb agilitat. I dir-los que la valoració ha estat feta –i una valoració claríssima– per part del Govern de la Generalitat. I que segurament aquells que avui es lamenten, es queixen i diuen: «Escoltin, potser hauria d'haver dit no sé què o hauria d'haver dit no sé què més; el conseller hauria d'haver estat aquí o l'altre conseller hauria d'haver estat allà», és que vénen d'una dinàmica antiga i una dinàmica negativa, que era la dinàmica del tripartit. La dinàmica del tripartit, on cada conseller deia la seva i no hi havia un redactat únic.

I això és un govern. Això és un govern que dóna una resposta, una resposta única, i que, per tant, sigui quina sigui la veu del conseller o del president que s'aixeca, la resta, doncs, treballen en la mateixa línia. I, clar, vostès vénen d'una dinàmica francament negativa, d'una dinàmica que no ens va portar a sumar, sinó tot el contrari. I, per tant, nosaltres estem satisfets que hi hagi –hi insisteixo– una única resposta per part del Govern, i que avui es vingui aquí a fer allò que toca. I allò que toca és, precisament..., i els ho lleigeixo, perquè potser vostès venien poc documentats a què veníem, precisament avui, a aquesta compareixença, no? I és que en aquesta compareixença, i vostès han retirat la seva sol·licitud, però al cap i a la fi la seva sol·licitud diu: «Sobre l'actuació del seu departament amb relació al tancament de Spanair.» I avui és això, el que s'ha vingut a fer. O, concretament, la sol·licitud que havia fet el conseller era «sobre l'actuació del seu depar-

tament en matèria laboral i de protecció dels consumidors amb relació al cessament de les operacions de Spanair». I això és avui el que s'ha vingut a fer.

Què esperaven que es fes, avui? Una valoració diferent? Una valoració diferent del que ha passat amb Spanair? Doncs, no. Això, aquest Govern, no ho fa. Hi ha una única resposta, que és la resposta del Govern –hi insisteixo–, sigui quina sigui la veu que en cada moment surti.

Per tant, en aquest sentit, nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, entenem que és positiu que hi hagi hagut una sessió informativa diferenciada per donar una resposta –hi insistim– del balanç d'allò que s'ha fet tant per donar resposta als treballadors com als usuaris. I, per tant, en aquest sentit, podem valorar avui, començar a valorar –perquè aquesta és una feina que no està acabada, lògicament– quina és la feina que el Govern, en aquesta matèria, duu a terme. Avui ens han vingut a explicar precisament això, quina és la feina que el Govern duu a terme per donar resposta als treballadors que s'han quedat sense feina i als usuaris que en el seu dia, doncs, no van poder realitzar els vols que tenien previstos.

I això és tot, no busquin tres peus al gat. No hi ha més cosa que aquí hi ha un govern que dona les seves respostes i que les dona, doncs, en cada moment, com creu més oportú. I hi insistim, potser amb veus diferenciades, però amb un únic contingut. I això és el que té valor, i al que nosaltres volem donar també el valor que requereix.

Nosaltres també volem agrair –i creiem que cal posar en valor– la celeritat amb què s'ha gestionat, doncs, l'acord laboral. Aquest és un element important. I vos-tès ens deien de la seva complexitat, evidentment, i ens en feien menció.

I sí que –per més que ens ho han dit, que quan un procés està judicialitzat, doncs, no hi ha més que un informe preceptiu; en canvi, en aquesta ocasió, a vostès els han demanat mediació, no?– voldríem que ens expliquessin –si en tenen alguna, d'explicació– el perquè se'ls demana, doncs, una implicació que va més enllà de la funció que estrictament, en un cas com aquest, correspondria.

Per altra banda, també voldríem, doncs, agrair i donar valor a la feina feta per l'Agència Catalana del Consum. Una feina que, bé, si el que es pot qüestionar és la presència o no a peu del problema a l'aeroport..., no ho sé, ja ens ho explicarà. Segurament, i com a usuària en diverses ocasions d'haver de fer algun vol, quan hi ha algun problema, sempre la resposta en aquell moment precís et sembla que no és suficient. Però cal veure exactament què és el que s'ha fet, quines són les explicacions que s'han donat. I, per tant, que l'usuari va poder trobar una resposta d'una forma ràpida i eficaç sobre la situació –sens dubte, greu– que es produïa. I, per tant, en aquest sentit, creiem que cal posar en valor la feina feta.

Com també la feina feta, doncs, per part de la conselleria en tota la matèria laboral, no? Aquí no s'hi donava valor. Però, clar, que a dia d'avui, quan ha passat

un mes escàs, es parli de la recol·locació de més de vuitanta treballadors dels 426 que a Catalunya s'han quedat sense feina, a nosaltres ens sembla que no és qualsevol cosa –i més, tenint en compte com està la situació laboral. I, per tant, en aquesta matèria nosaltres també agraiem que ens puguin fer una explicació més profunda, més entrant en el detall, del que és el pla social que tenen previst, quines són les diferents línies d'actuació en què actuen. Però, sense dubte, doncs, creiem..., i que, hi insistim, al cap d'un mes i poc que es produís la situació, s'hagi arribat, per una banda, a un acord; per una altra, ja s'hagin recol·locat més de vuitanta treballadors; i per una altra, hi hagi –vostè n'ha fet lectura– les línies de treball, precisament, per donar resposta als treballadors i treballadores que s'han quedat sense feina.

Perquè, sens dubte, està bé que expressem la solidaritat, i segur que hi és. Però, vaja, al Grup de Convergència i Unió creiem que més enllà de la solidaritat que el Govern pugui mostrar per als treballadors i treballadores –que hi és–, el que és necessari, i bo, i esperen els treballadors i treballadores, no és només aquesta solidaritat, sinó, doncs, la feina; i, per tant, que puguin donar resposta a la situació d'haver-se quedat sense feina. I entenem, pel que avui ens han vingut a explicar, que és el que fa el Govern, precisament: treballar per donar resposta a aquests treballadors i treballadores que s'han quedat sense feina.

Per tant, en aquest sentit, nosaltres creiem que és bo que el Govern s'expressi en una sola veu. Que aquesta sola veu –hi insisteixo– pot venir de molts cantons, però quan dic «una sola veu», vull dir que hi ha un únic discurs, una única resposta al que ha passat amb Spanair, i no tres. I aquest és un element que no s'ha de valorar negativament, sinó al contrari: s'ha de valorar amb tot el valor que té, i que és positiu. Valorem la feina, que és, sens dubte, difícil, però que cal seguir tenaç per donar respostes als usuaris i als treballadors afectats, precisament, pel tancament de Spanair.

I a partir d'aquí, doncs, demanar-los si ens poden concretar, amb més concreció, tot l'àmbit del pla social, tot l'àmbit més de resposta també a l'usuari –als usuaris que no han pogut, encara, rebre els diners retornats. I en aquest sentit, també fer alguna apreciació –que jo crec que també el Govern s'ha anat expressant, no? Deien: «Fins a quin punt» –si no ho recordo malament, era el Partit Popular– «es pensava posar diners en aquesta companyia.» Doncs, segurament, fins al punt en què es veïés la possibilitat o no de viabilitat d'aquesta empresa. I quan es retiren els possibles compradors, és, evidentment, quan..., i el Govern ho ha explicat, i creiem que tampoc feia falta que avui se'ns tornés a explicar el que s'ha explicat amb anterioritat.

Per tant, agrair-los –hi insistim– que hagin avui comparegut, amb una rapidesa, doncs, que està demostrada: al cap de poc més d'un mes. Agrair-los la seva compareixença, i agrair-los que hagin vingut a fer allò que se'ls demanava que fessin, que al cap i a la fi és fer una explicació sobre quines actuacions ha fet el departament en matèria laboral i de protecció dels consumidors amb relació al cessament de les operacions de Spanair. Això era el que estava demanat en aquesta

comissió, això era el que esperàvem d'aquesta comissió els diputats i diputades, perquè això era el que expliquen els papers que tots tenim sobre la taula, i, al cap i a la fi, el que s'havien compromès a fer.

Celebrem que hi hagi un únic govern que dona una resposta única als problemes i a les situacions que es produeixen. I és en aquest sentit que els encoratgem a seguir treballant. Que la feina, com ha quedat demostrat, per més que se n'hagi fet molta, segueix sent molta. I, per tant, agrair-los –hi insistim– les explicacions en la matèria.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies a vostè, senyora Meritxell Borràs. I a continuació, tenim ja perquè contesti el senyor conseller. Recordar que hi ha mitja hora, té mitja hora, i penso que hi haurà temps suficient. I si un cas, doncs, tindríem la generositat d'afegir algun temps més.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, senyor president. Passo, efectivament, a respondre a les diferents intervencions –i agraeixo, d'entrada, la darrera de la diputada senyora Meritxell Borràs–, i que podria respondre, d'alguna manera, en conjunt, perquè, si més no, han enfilat pels mateixos punts. Però, en fi, per una mica d'ordre i respecte, ho farem per ordre i així la resposta serà més individualitzada.

En tot cas, aquí compareix el Govern; igual que el dia 10 de febrer del 2012, quan compareixien el senyor Mas-Colell i el senyor Recoder, compareixia el Govern, eh? I, per tant, també van parlar de qüestions que aleshores estaven a les beceroles, qüestions d'ocupació i de protecció dels consumidors –viatgers en aquest cas–, que es van avançar en alguns casos. Però ara també respondré coses que potser no són estrictament de la meua competència. Però, òbviament, ho faig en nom del Govern. I ho fan en nom del Govern, també, els directors.

A veure, la resposta, que se'm demana que sigui política. Ja fem una intervenció política. El senyor Ramon Bonastre, director general de Relacions Laborals i Qualitat en el Treball, el vaig nomenar jo, de lliure designació: és una designació política. I el director de l'Agència Catalana de Consum, el senyor Alfons Conesa, el vaig nomenar jo, no és un funcionari –com sí que hi han funcionaris, excel·lents col·laboradors, eh?, que òbviament donen una resposta administrativa o com en vulguin dir. Aquí fem una compareixença política, des del primer segon en què hem començat a parlar. Si per ordre, respecte, precisió, en fi, donar protagonisme a les persones que es deixen aquí la pell tot el dia, però el conseller considera que els seus col·laboradors, doncs, han de tenir una intervenció, no deixa de ser una resposta política –no deixa de ser una resposta política. Ho torno a dir: són persones de lliure designació política meua. No estan aquí per altres qüestions. Òbviament, pels seus mèrits –que els

tenen, i molts. Però de lliure designació política, eh?, per tant, és una resposta política.

Però, en fi, agafo jo ara també la qüestió. Sense que després puguem entrar en algun detall, òbviament que el tema de l'ocupació –i el pla social– és una de les qüestions cabdals. I és, d'aquesta compareixença, una de les qüestions cabdals. O la qüestió del pla social.

Fixin-se que el pla social s'ha acordat amb un temps rècord. I ho torno a dir, he donat les gràcies a tothom: als treballadors i als seus representants, per la diligència que també han mostrat; i la col·laboració, al jutge, als administradors concursals; i, òbviament, molt particularment, doncs, al senyor Ramon Bonastre, al senyor Jesús Quiroga, que són els que des de la conselleria ho han tirat endavant. Aquest pla social s'orienta, com qualsevol altre, a la recol·locació. I el coneixen perfectament, els treballadors. No sé per què es reclama que «el coneguin els treballadors, si ens miren.» No, no: si ja el saben, el van signar. És un pla social que està acordat ja al cap de pocs dies que, de forma sobtada, una companyia decideix deixar d'operar. Perquè, òbviament, hores abans que la companyia deixés d'operar, es pensava que l'entrada d'un soci industrial permetria que aquesta companyia continués la seva activitat i servís a l'objectiu, que és l'objectiu del Govern: la connectivitat de Catalunya –si en volen dir «de l'economia i de les empreses catalanes»...– amb la resta del món, per exportar, per atraure turistes, etcètera.

Per tant, en un període molt curt de temps hem aconseguit, hi insisteixo, per la feina de tothom –jo agraeixo la de tothom, però vull destacar la dels meus col·laboradors– que s'hagi fet aquest acord social. Un acord social que està en marxa –està en marxa. Si és que fa quaranta dies, no sé si hi arriba. A hores d'ara, a iniciativa pròpia o a instància d'elles, doncs, treballlem –ja que es tracta del sector aeri, però hi haurien més àmbits, eh?–, si no ho recordo malament, vint-i-vuit companyies aèries. Vint-i-vuit companyies aèries amb les quals treballlem per recol·locar tot tipus de personal.

També haig de dir una cosa: hi ha personal de les plantilles que va per altres vies –òbviament, tenen tota la..., deixò– per les seves relacions personals, professionals o no sé què, i no ens apuntarem tot el mèrit de tota la recol·locació que hi ha, que va a un ritme molt ràpid. Va a un ritme molt ràpid, eh? –va a un ritme molt ràpid.

Com que en això, doncs, lògicament, hi ha un íterim, un període –sobretot per a algunes persones, normalment per a les persones més de personal de base, tenint present, a més, que no van cobrar tot el mes de gener per ajustos–, hem accelerat molt no només la recol·locació, sinó mentrestant, també, el tema del cobrament de les prestacions d'atur, que ja començaran a fer a l'abril, eh? Encara que el nostre objectiu últim és la recol·locació, òbviament. Però, bé, sabem que alguns casos..., o és perquè no es volen desplaçar allà on potser hi ha una oferta que podria ser interessant –no es volen desplaçar. Però, lògicament, tenen la seva voluntat de dir: «Jo no me'n vull anar a una compa-

nyia de no sé on, per molt que allà em donin una feina que està ben retribuïda i que tal; però no vull entrar en aquesta mobilitat geogràfica.» No en tenen cap obligació. Per tant, diuen: «Bé, prefereixo rebre la prestació d'atur» –que es cobrarà des de l'abril– «i, per tant, esperar un, dos, tres mesos; el que sigui.»

Per tant, en el tema del pla social les coses van molt ràpides, amb molta celeritat i penso que a satisfacció de tothom, i particularment del comitè d'empresa i dels treballadors. Si hi ha algun suggeriment en aquest àmbit, doncs, benvingut sigui; i si vostès ens proporcionen vies alternatives, també benvingudes siguin, perquè nosaltres estem oberts a això, perquè l'objectiu és la recol·locació. I mentrestant, amb aquelles persones que no..., després hi han alguns casos concrets, ja els hem analitzat. Que són casos concrets, molt importants, perquè cada persona és cada persona. Però bé, en fi, aquí parlem una mica en general. En tot cas, després, si vol, el director general hi pot entrar amb una mica més de detall.

La qüestió de..., ha preguntat més, el senyor Coto, però com que he dit que ho faré per ordre, doncs, ho faré per ordre. A veure, durant tot l'any 2011..., perquè aquesta és una qüestió que venia d'abans, eh? La companyia Spanair no la vam crear nosaltres, ni nosaltres vam decidir que l'Administració de la Generalitat fes no sé què i no sé què més; no, no, aquí el Govern de la Generalitat actual el que va dir és: «Volem connectivitat de l'economia catalana amb la resta del món –volem connectivitat.» Mai s'ha dit –més aviat s'ha negat– que volguéssim una companyia de bandera. No sé què es diu, de «plantejament nacionalista». Mai s'ha demanat una companyia, ni s'ha volgut una companyia de bandera. Ni de bon tros. Volíem connectivitat.

Al començament vam trobar aquella companyia; ens van plantejar un pla de negoci. Un pla de negoci que, per cert, preveia per a l'any 2011 unes pèrdues de 50 milions d'euros. Després han estat de 141 milions d'euros, però el pla de negoci establia 50 milions d'euros. Saben la història de la companyia: es va traslladar el seu servei central de Palma de Mallorca a aquí, s'anaven reduint les pèrdues. Però és veritat que això del negoci aeri és un negoci realment subjecte, sotmès, a moltes circumstàncies: que si la cendra d'un volcà islandès, que si una vaga dels controladors aeris, que si puja el querosè, que si tal i tal. Bé, el fet és que nosaltres vam trobar una companyia i vam dir: «Què fem? –què fem?»

Hi havia un pla de negoci; el pla de negoci, al començament, era codis compartits amb altres companyies. I, per tant, molt bé. I és que ho van fer. Per exemple, avui tenim vols de connexió amb Singapur i amb São Paulo per aquest pla de negoci 2011. Durant l'any 2011 es va fer, per part d'aquesta companyia Spanair, amb codi compartit amb altres companyies de la seva xarxa aèria –perquè saben que això funciona amb xarxes–; aquestes connexions es van fer. I s'anaven treballant més connexions. Com que es va veure que això requeriria més temps, la mateixa companyia va buscar soci industrial. Però, escolti, això són coses que feia la companyia: nosaltres no hem estat mai ni adminis-

tradors, ni gestors, ni res, de la companyia. El que volíem era connectivitat. A través del que sigui, de les companyies que fossin. I aquest era un instrument que ja ens el vam trobar i que vam dir: «Bé, fem-lo servir, també.» Però feiem gestions molt diverses, a part d'aquesta, per aconseguir la connectivitat aèria –en aquest cas, lògicament, de l'economia catalana– amb la resta del món. Igual que busquem connectivitat ferroviària de mercaderies amb Europa, igual que busquem interconnexió elèctrica –impulsem, ja pràcticament estem a tocar de la interconnexió elèctrica amb Europa–, igual que treballem amb la interconnexió gasística, etcètera. Volem un país que tingui aquesta projecció al món.

Aquest era l'objectiu últim. I es van seguir les passes, fins que aquestes passes no van assolir el seu objectiu. La veritat és que considero que vam estar-hi molt a prop, el conseller Mas-Colell, que era qui estava al capdavant, i jo. Treballava amb ell, lògicament, però qui estava al capdavant d'aquest projecte de recerca de soci financer era el conseller Mas-Colell. Ell ja en va donar compte, però, vaja, vam estar-hi molt a prop. Després ja entraré una mica més amb detall en aquestes qüestions. Per tant, connectivitat, connectivitat, connectivitat.

Per anar per ordre: del tema del Fons d'adaptació a la globalització de la Unió Europea, òbviament que hem fet totes les gestions. Jo –en fi, toquem ferro– no hi tinc un percentatge molt alt d'esperança, que ho aconseguim. Però fins que no veiem que tenim el no final... Però ho veig complicat. Pel cas que analitzem, pels primers contactes que hem tingut, el Fons d'adaptació a la globalització de la Unió Europea difícilment encaixarà aquí. Però, en fi, seguim treballant en aquesta i en altres línies, eh? –en aquesta i en altres línies.

El tema d'operatiu presencial a l'aeroport i el tema de tarifes de rescat. A veure, la presència a l'aeroport és permanent. Entre altres coses, perquè tenim allà permanentment –no per ara– una oficina del Servei d'Ocupació de Catalunya a l'aeroport, perquè a l'aeroport hi treballen milers i milers de persones, eh?, però milers i milers de persones. És un gran nucli d'activitat econòmica de Catalunya; per tant, hi tenim permanentment una oficina del Servei d'Ocupació. I hi tenim l'Oficina de Turisme de Catalunya, que és nostra –de l'Agència Catalana de Turisme–, no és una oficina de l'aeroport o una oficina d'una xarxa municipal com hi han en altres indrets. I és a través d'aquesta oficina que es van fer totes les reclamacions de consum. Per tant, la presència era permanent.

El que sí que li reconec és que la companyia Spanair operava a moltíssims aeroports de tot el món a on no teníem aquesta presència. És a dir, ens vam trobar amb uns viatgers en un país centreafricà que havien de venir, i allà no hi teníem ningú, això és veritat; vam aconseguir portar-los amb temps. No tenim presència a l'aeroport de Madrid, ni al de Bilbao, ni al de Menorca, ni al de Las Palmas, ni al de Tenerife, ni a tants d'altres on opera Spanair. Això li ho reconec: en altres aeroports no hi tenim presència permanent; en l'aeroport de Barcelona, permanent. I reforçada a partir que la direcció de l'empresa va determinar el *grounding*

the fleet, els avions a terra –reforçada. Com dic, això es va produir –si no ho recordo malament– un divendres al vespre, i el dissabte al matí es van portar allà deu mil fulls de reclamació preveient etcètera. Es van reforçar les persones, el subdirector general de l'agència va ser allà present, etcètera. Per tant, això.

La majoria –la majoria– dels viatgers de Spanair han recuperat ja els seus diners. La major part –la major part–, perquè la major part havien pagat amb targeta de crèdit i, per tant, això ha estat immediat. Si vos-tès pregunten..., bé, per això no hi ha reclamacions ni això, perquè la major part ho ha reclamat. És veritat que va pagar una tarifa de rescat als preus que vam negociar amb les companyies. Lògicament, pot entendre que això era un pastís per a les companyies alternatives, que se'ls feia, eh?, una quantitat de *slots* a la seva disposició considerables, i de seguida van oferir els serveis i vam pactar tarifes de rescat. Aquí és veritat que es va cometre l'error per part de les companyies, suposo que per l'operatòria i la inèrcia pròpia de cobrar unes taxes. Però el mateix dissabte la nostra Direcció General d'Indústria ja va reclamar del Ministeri de Foment –perquè això s'havia pactat per aquesta via– que no es cobrarien les taxes. Aleshores es va dir: «Bé, als que els les han cobrat fins ara, ja els les retornarem. A partir d'ara, no s'han de cobrar les taxes.» Bé, hi va haver aquesta circumstància, que és més de la companyia i potser de falta de diligència nostra d'haver estat pensant que això que havíem pactat..., no s'havia de fer, i es va fer durant unes hores. Però, va afectar molta gent.

La major part, per tant, eh? Torno a dir que aquí cada persona és important, però la major part de les persones que van pagar han recuperat el bitllet. Per tant, havien pagat el bitllet de Spanair, aquest se'ls ha retornat i pel camí han hagut de pagar una tarifa de rescat. Això dependrà del preu del bitllet en cada cas i com el van comprar. Si la tarifa de rescat que han pagat era superior, igual, igual seria casualitat, però vaja; o inferior a l'altra. Però, bé, això ja no hi hem estat... Però la major part dels daixò..., queden alguns casos, queda algun cas de gent que compra el bitllet d'alguna manera que encara, doncs, ha d'estar amb la massa concursal, aquests diners que estan allà. Però la majoria, perquè la majoria de la gent compra amb targeta de crèdit, eh? Vaja, d'entrada, més del 70 per cent. Però, com dic, molt més del 70 per cent han rebut ja el retorn d'això. I per això no tenim ara ja moltes reclamacions vives.

Per què vam permetre la continuació de venda de bitllets? És que nosaltres no sabíem si la companyia tancaria o no. Nosaltres..., diguem-ne, que és el moment en què el conseller delegat de la companyia –que si no ho tinc mal entès és pilot i, per tant, coneix les responsabilitats penals en cas d'un accident aeri–, i ell addueix que l'estrès dels pilots en una situació de *chapter XI*, com deia ell, perquè és americà, bé, de suspensió de pagaments o de concurs de creditors, pot donar una situació en què es produís un accident, i hi ha responsabilitat penal seva. I aleshores, què fa? *Grounding the fleet*. Està, diguem-ne, en el seu dret de fer-ho, amb totes les conseqüències que això té.

Per tant, és d'un minut a un altre. Per tant, això de la venda de bitllets, òbviament que en el moment en què nosaltres d'alguna manera..., bé, és que ells mateixos van suspendre la venda de bitllets hores abans de dictar el *grounding the fleet*.

Ara, en tot cas, també aquí torno a anar als grans números: la major part dels bitllets –però la major part dels bitllets– s'havien venut fa temps, perquè bitllets d'última hora d'aquell dia a la tarda –diguem-ne, quan es van precipitar els esdeveniments– no sé quants van ser, però devien ser pocs, eh? No és el problema –no és el problema.

Per tant, en aquest sentit, tant de bo haguéssim tingut la capacitat predictiva que aquell dia, a aquella hora, aquella companyia havia de tancar; i, per tant, amb mesos d'antelació hauríem dit que no, que els bitllets no se seguien venent.

Bé, tot el tema, efectivament, de la informació aquesta. Tot això està sota procediment concursal i, aleshores, nosaltres no podem suplir el jutge. Bé, ens acusarien de tot. Nosaltres, ara, hem de fer la funció que hi ha. I les lleis estableixen el jutge i els administradors concursals, i és el jutge el que ha de demanar aquesta informació a l'empresa que gestionava els bitllets, etcètera. Nosaltres és clar que ho hem reclamat al jutge. Ha de ser el jutge: nosaltres no podem suplir el jutge, perquè no som jutges. Nosaltres som Govern –executiu–, igual que vostès són legislatiu –Parlament–, i després hi ha el judicial. En fi, això ja fa anys que ho va inventar el Montesquieu, i ara no superarem el Montesquieu per una compareixença de Spanair.

Hi ha el dipòsit de..., el compte separat. Tot això, ho torno a dir: procediment concursal. No hi podem entrar –no hi podem entrar–, eh? (*Veus de fons.*) Sí, és clar, no sé si el president ho permet. (*Veus de fons.*) O ho faríem després?

El president

A veure, jo ho faria després que acabi vostè, senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

Ho diu perquè han de gravar això i després s'ha de saber qui ha dit què, eh? I així ho farem més en ordre.

A veure, se'm demanaven paraules als treballadors i als consumidors. Òbviament, però, a veure, ja ho he dit al començament, eh?, que he agraït als treballadors..., tota l'actitud de tothom. Perquè si no, no hauríem resolt tants temes tan ràpidament. Ara, jo, més que paraules, el que vull és donar fe d'actuació de govern, i és el que estic fent aquí. Òbviament, les paraules. Les paraules també, perquè, doncs, les paraules són importants. Però, sobretot, acció de govern. Això és pel que penso que se'ns ha de jutjar: si hem fet l'acció de govern oportuna.

Passo al senyor Coto. El senyor Coto, que m'ha barrejat aquí una quantitat de qüestions que a veure com les responc. Bé, primera qüestió –ho torno a dir–: participació. Sí, però per a un objectiu: connectivitat

de l'economia catalana –connectivitat. No volem, no hem volgut mai, una companyia de bandera; volíem la promoció de l'economia catalana. I per a això és imprescindible la connectivitat elèctrica, de transport de mercaderies per ferrocarril i connectivitat aèria. I de tots els aeroports, però particularment el de Barcelona, per ser l'aeroport més internacional; però de tots els aeroports. Connectivitat, connectivitat, connectivitat. I òbviament, també a través de les telecomunicacions. En fi, connectivitat. Perquè una economia que vol ser competitiva avui dia, en un món global, ha d'estar connectada.

I un dels inconvenients que tenim..., ara ho acabo de viure com a conseller de telecomunicacions en el Mobile World Congress. Vaig tenir una reunió amb el ministre de Telecomunicacions de l'Índia, per posar l'exemple. I li deia: «–Punts a favor i punts en contra del Mobile i del no sé què. –Molts punts a favor; un únic punt en contra: per venir aquí he hagut de fer no sé quants transbords.» Bé, però si ens ho diu tot: el «*non-stop flights –non-stop flights*». Hem de tenir connectivitat, si no, no serem un país, si no tenim connectivitat. Un país avançat, vull dir, eh? No serem un país. Per tant, això.

I, per tant, he participat de ple en això. Escolti, hi participo directament. Vam estar presents –no jo personalment– a la reunió que es va tenir a Qatar, també hi han hagut moltes reunions a Londres. El departament sempre ha tingut allà una persona de màxim nivell –no funcionari, sinó de màxim nivell polític– en les reunions que fèiem de seguiment. Jo hi vaig ser, a les que podia. Però, escolti, és que sempre em diuen que no els expliqui l'agenda, però al final és que m'empenyen que els expliqui l'agenda.

Miri, li explicaré una anècdota. L'altre dia teníem una reunió amb totes les empreses multinacionals de Catalunya. Hi anàvem el president, el conseller d'Economia i Coneixement i jo mateix. I resulta que, a aquella mateixa hora, es va fer un acte sobre reforma laboral en què el president del Foment del Treball i els secretaris generals de Comissions Obreres i d'UGT tenien daixò. I el president em va dir: «Mira, saps què?, com a conseller també d'Empresa i Ocupació, vés a aquell acte, ja t'excusarem en la reunió amb les empreses multinacionals.» I això forma part del dia a dia de la gestió de l'agenda.

Escolti, en aquesta reunió amb el senyor Adelson em va passar el mateix. Jo he tingut moltes reunions amb l'equip del senyor Adelson. Ahir mateix estaven aquí –ahir mateix estaven aquí. L'últim informe que s'ha enviat al senyor Adelson –bé, als col·laboradors del senyor Adelson, no em posaré aquí que...–, el vaig elaborar jo, perquè era sobretot de coses de turisme. Aleshores: plena, plena, plena. Clar, com a conseller d'Empresa no puc fer una altra cosa. Només em faltaria que al viatge del Marroc hagués tingut grip i no hi hagués pogut anar, com el president de la Cambra de Comerç de Barcelona i Consell General de Cambres. Escolti, a vegades no es pot atendre tot. I ja fan..., escolti, si és que una conselleria no és només una persona, o un govern no és només el president. El president ja arriba a tot arreu, però moltes vegades em delega

coses i jo delego coses, perquè les coses són així. I és que no em faci parlar de l'agenda perquè sembla que m'estigui aquí atorgant alguna cosa que no és, no?

Per tant, estem plenament implicats en tots els projectes empresarials. I molt particularment, en l'atracció d'inversió estrangera directa –molt particularment. Jo vaig, per exemple, participar en la selecció d'empresaris que havien de rebre el senyor Adelson. O ara mateix, també, planifiquem un viatge per a l'atracció d'una inversió estrangera directa a Catalunya per la qual lluitem. Lluitem per dos-cents projectes. Actualment, en vius, dos-cents projectes. Tant de bo n'aconsegueixi el 10 per cent, tant de bo! Estic segur que el president estaria content si n'aconsegueixo el 3 per cent. Però és que, és clar, és això, senyor Coto. No daixò, eh?

Per tant, teníem un pla de negoci clar de Spanair. Com he explicat, pèrdues de 50 milions per arribar després a beneficis. No va ser això: van ser 141. Connectivitat via codis compartits, primer: ho van aconseguir. Es deteriora la circumstància. Diem: «Hem d'anar a soci industrial i financer.» En busquem una dotzena –vam treballar amb una dotzena. Aquella dotzena es va restringir, i després vam treballar amb els que ja són coneguts, sobretot el Qatar Airways i els xinesos. I ja em sembla que ho va explicar el conseller Mas-Colell. No cal que hi entri, no?, en aquests detalls. Penso que no cal. Però hi vam estar a punt, i fins a última hora.

I els darrers milions que es van donar van ser perquè hi va haver el ramadà. Aquesta companyia aèria ens va dir que, durant el ramadà, ho ajornava. Aleshores, ja ens vam plantar a Nadal. Aleshores el 3 de gener, quan ja no havíem de seguir la negociació, ens va dir: «Escolta, hi estem disposats i tal.» Es va signar un *memorandum of interest* o NOI, ho vam allargar. La companyia xinesa ens va dir que estava disposada a dipositar uns diners si allargaven encara més el temps. En fi, fins que ja vam veure que no hi havia daixò. Però això ja ho va explicar el conseller Mas-Colell, no cal que jo abundi sobre això.

El tema dels ajuts públics. Sí, nosaltres sempre vam analitzar molt això amb cura. Res a veure amb allò de Malév, eh? –l'hongaresa–, res a veure. Nosaltres..., els diners que es van canalitzar –i els de la fira, i els de l'ajuntament i tal– sempre eren connectivitat, promoció, etcètera. Igual que es fa amb altres companyies aèries, eh? Però mai companyia bandera, mai ajuts públics amb el nostre daixò.

Bé. Per tant, jo penso que això ja ho va explicar el conseller Mas-Colell. Està explicat per què el gener 2010, quan ens vam trobar amb el tema, vam decidir seguir –ho vam avaluar, el Govern ho vam avaluar–, i per què el 2011 vam decidir que el millor no era seguir. Aquí mateix –a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos– ho va explicar el conseller Mas-Colell.

El tema de recuperació de diners. En fi, ara estem en el procediment concursal. Si li dic la meua opinió, no recuperarem res. Res. No recuperarem res, de tots aquests diners que van servir per connectar l'economia catalana, eh?, perquè mentrestant la companyia Spanair anava fent això, retroalimentant aquests vols

de connexió intercontinentals, etcètera. Ara, recuperar, ho veig complicat.

Per què no vam seguir? Home, perquè això ja vam veure que requeria 150 milions d'euros. I aquests 150 milions d'euros els necessitem per a salut, per a ensenyament, per a benestar i totes aquestes qüestions. I que la tasca que feia Spanair es podia fer per vies alternatives. Per això vam decidir tancar.

Segueixo, perquè, si no, sí que se me'n va el temps. Home, el senyor Miralles, que em diu: «Per què, la fallida de Spanair?» Bé, doncs, per totes aquestes raons que he comentat. Gestionar –que no som nosaltres els que ho gestionàvem, eh?–: això ho hauria de preguntar als gestors. Als gestors, és a qui els ho hauria de preguntar –«Per què, la fallida?» Bé, li ho explicaran igual que ens ho van explicar a nosaltres. I és públic i notori, per altra banda, no?

I l'evolució del sector de l'aeronàutica, ja ho he dit, eh? És un sector realment complex, subjecte a moltes d'xò. Però a nosaltres el que ens interessa no és tenir companyies aeronàutiques; a nosaltres, el que ens interessa és que hi hagi companyies que operin des de Barcelona –siguin d'allà on siguin– i que connectin l'economia catalana –perdoni que parli així, en pla empreses–, les empreses catalanes, amb la resta del món. Les empreses industrials, les de telecomunicacions, les turístiques, etcètera.

I de la recol·locació, ja n'he parlat.

Miri, no em vaig amagar, ni molt menys. Jo vaig parlar amb el diputat Milà –bé, l'exconseller Milà– abans de la compareixença. I li vaig dir: «Vull venir per explicar això i això. L'única cosa és que estic una mica agafat, que hi han coses que..., això entra en procediment concursal. Tinc quatre coses a explicar dels consumidors, i com creiem que seguirem i tot el tema. Que encara ni està acordat, perquè no s'ha fet ni la primera reunió de mediació amb els treballadors.» I ell mateix va dir: «Bé, doncs, escolta, no passa res. Si després véns, ja ens ho explicaràs.» Va ser una conversa així, de cafeteria de Parlament, eh? I, bé, ja sóc aquí. I què més? Fa..., el dia 10 que va venir el Govern, amb dos consellers. I ara ve el Govern amb un altre conseller. És el mateix Govern –és el mateix Govern. Per tant, no m'amago ni molt menys –ni molt menys. No, no.

La història no comença el 30 de gener. La història no comença..., la història la va començar el Govern del qual vostès formaven part. Aquesta és..., quan va començar, eh? Hi havia, efectivament –ja ho he explicat–, el pla de negoci, amb tot el procés que he explicat. Que va acabar intentant buscar una recerca d'inversor, que vam –penso– estar-ne a punt, a tocar de dit, però que a última hora no vam aconseguir daixò.

Això del tancament ordenat. Escolti, la companyia tenia capacitat d'operació, en el sentit que tenia querosè pagat i tot això, fins em sembla que al dimarts. Però si el conseller delegat, que són els que manen..., jo no mano. Jo no puc dir a aquesta companyia: «*Grounding the fleet.*» Això ho va dir el conseller delegat. El conseller delegat va dir el divendres al vespre: «*Ground-*

ding the fleet.» I nosaltres, que en principi pensàvem: «Bé, això durarà fins dimarts i, per tant...» –quan va fer el *grounding the fleet*, eh? Bé, doncs, no: «*Grounding the fleet.*» Però, escolti, totes les companyies aèries tanquen així. Alguna cosa deu ser, no? Allò que els he explicat, potser, que els consellers delegats de les companyies aèries no volen tenir responsabilitats penals per possibles accidents aeris. Mai les companyies aèries tanquen d'una manera ordenada. Això es pot fer amb altres empreses; però, amb aquestes, per la seva pròpia naturalesa, no hi ha manera. A nosaltres ja ens agradaria, un tancament ordenat. Ja ens hauria agradat. Més tranquil·litat i més daixò hauríem previst.

En el tema de la previsió de recol·locació, ja els ho he dit, hi ha multitud de companyies. Moltes, aèries; altres, de *handling*; altres, que no tenen res a veure amb el tema aeri. Perquè, com s'ha dit, doncs, afecta moltes persones, i nosaltres les rebem totes –les rebem totes. I, efectivament, és decisió del treballador si se'n vol anar a treballar a una altra companyia aèria –Vueling, Air Europa, la que sigui–; o se'n vol anar a Qatar, que li ofereixen millors condicions; o a Hong Kong. És decisió..., jo no els puc empènyer, ni els ho puc prohibir.

I jo el que sí..., però m'excusarà de dir el que opino de la companyia Ryanair. És que sí que he de dir que allà les condicions són diferents. Però com que ja sap el que opino, doncs, no cal que ho expressi –d'aquesta companyia, de la seva acció comercial, i de les seves relacions laborals, i de tot. No cal que ho digui, ja ho sabem tots. I, en fi, no cal que insisteixi en això. I d'aquí les meves declaracions el dia de la Candelera, a Molins de Rei, eh?, entorn a..., no sé quin tall de veu va sortir, no ho sé.

I, escolti, a veure: jo, si vaig a Rússia, és al mateix que fa qualsevol minut de la meva actuació de govern, que és ajudar que els ciutadans de Catalunya assoleixin un nivell de benestar més alt, que hi hagi més feina, que hi hagi més activitat econòmica. Jo hi vaig a això. No em digui: «Bon viatge», com si me n'anés a passar uns dies d'esbarjo. Escolti, que no. Com he anat al Marroc ara a acompanyar el president, i el conseller Recoder, i el conseller Pelegrí. Hi anem a fer feina, i d'això penso que n'hem de ser conscients. Si no fem això –escolti–, si anem a veure un partit del CSK de Moscou, aleshores critiqui'm. Però no em veurà en una llotja de futbol. L'únic cop que puc dir que hi he estat és acompanyant el conseller delegat d'una empresa molt important de Catalunya, que després que no va tancar aquí i es va deslocalitzar, em va dir: «Sóc molt soci del Barça.» I vaig dir: «Doncs, jo demanaré que daixò.» Perquè el Barça ha d'estar a disposició del Govern, i a disposició de la diplomàcia catalana al món. Aquesta companyia, que era japonesa, doncs, aquest senyor... En fi, no cal que hi abundi, en això.

Me'n vaig a Moscou a posar el plat a taula de molta gent, no me'n vaig d'esbarjo i de vacances. Per tant..., no, home, ho dic perquè hi ha a vegades un cert menyspreu per això de la..., escolti, al turisme a Catalunya treballen més de 400.000 persones; 400.000 persones, hi treballen, a Catalunya, al turisme. I, ara, molts vi-

uen del fet que vinguin aquests turistes russos. Doncs, anem-hi. Anem-hi a buscar. Ja li ho he dit, m'he posat un objectiu molt fort, eh?: atraure 1 milió de russos aquest any. Ja veurem si hi arribarem, eh? Però hi vaig a això –hi vaig a això. Bé.

El senyor Puigercós. És que estic totalment d'acord amb el que em diu el senyor Puigercós, que és l'impacte econòmic del cessament d'operacions de Spanair, que és molt important. L'aeroport, les connectivitats aèries, són molt importants, i això té unes ramificacions tremendes. Si no tenim això, com a país baixem molts graus, eh? Passem a ser de tercera divisió. Això és així. I, per tant, això és molt important. Ara, també li haig de dir una cosa: aquí desapareix una companyia, però de seguida ens n'apareixen unes altres. I nosaltres, activament, n'hem buscat unes altres. Ara, una de les persones que jo he designat també, el director de l'Agència Catalana de Turisme, ha anat a la Xina –a part que hem format milers d'agents de turisme xinesos perquè fomentin el turisme de la Xina cap a aquí, sobretot a la província de Guangdong– a fer negociacions amb companyies xineses que els interressi venir a Catalunya, concretament a l'aeroport de Barcelona. Bé, a Catalunya, eh? Tenim aquestes negociacions, i ja veurem com daixò.

Per tant, a veure –si m'ho permet dir així–: qui ensopega i no cau, avança dues passes. Hem ensopogat amb Spanair, però potser avancem dues passes per una altra via, eh?, perquè l'objectiu segueix sent el mateix. I coincideixo totalment en això.

I seguirem, òbviament, l'atenció als viatgers? Sense cap mena de dubte, seguirem l'atenció als viatgers permanentment amb aquesta oficina de turisme que tenim a l'aeroport; però també a través del web, del portal, de les xarxes socials... En fi, l'Agència Catalana de Turisme està a disposar. Encara que cada cop queden menys casos, eh?, també ho haig de dir.

I per acabar, al senyor Bertran també li agraeixo la intervenció. Òbviament que la Generalitat farà front a totes les responsabilitats que legalment s'estableixin –no les que digui un advocat d'instància de part, o les que digui no sé qui, o no sé qui més. Nosaltres..., òbviament que la Generalitat respondrà –acabo, president. Però, escolti, això és... Vostè, una mica, em ve a dir: «Escolta, si vostè té una acció d'una operadora de telecomunicacions, vostè és responsable que se li pengi el mòbil a una persona per falta de cobertura.» No, escolti, no, no: vostè és accionista d'una operadora de telecomunicacions. Si la companyia va bé, doncs, cobrarà més dividendes; si no, no. Les plusvàlues aniran cap amunt o les minusvàlues cap avall, però vostè no és responsable que a un senyor que va parlant per telèfon, per falta de cobertura, se li pengi el mòbil. Vostè no té responsabilitats respecte a allò. Afectarà el valor de la seva acció, però no, això... Llavors, sapiguem distingir una cosa de l'altra.

I sempre, ho torno a dir, l'Administració ha de complir escrupolosament amb la llei. Un procediment concursal és un procediment molt reglat: hi ha un jutge, hi ha uns administradors concursals. I per molta Administració que som, escolti, aquí hi ha l'executiu, aquí

hi ha el legislatiu, i hi ha el judicial. I nosaltres no podem passar ni per sobre del Parlament, ni per sobre dels jutges –del poder judicial. No podem –no podem. Ara, exercirem fins al límit, límit, límit de les nostres competències en benefici dels empleats que han perdut feina –que volem recol·locar-los– i dels consumidors –que han de recuperar fins a l'últim euro que van avançar en la contractació de serveis de transport a aquesta companyia.

Senyor president, jo no sé si demanar-li si tindria un minut, per si hi hagués hipotèticament alguna qüestió que no hagi respost i que hagi quedat pendent.

El president

Simplement, si vostè ha acabat, senyor conseller, sí que tenia pensat donar-li dos minuts, només, al senyor Alfons Conesa, que havia demanat per algun aclariment –per algun aclariment.

El director de l'Agència Catalana de Consum

Moltes gràcies. Era, precisament, un tema purament estricte de contracte, quan es parlava del dipòsit a favor del concurs. La posició de l'Agència Catalana a defensar això és perquè el contracte entre les agències de viatges i Spanair diu el següent: «I és de compliment reintegrar a Spanair, com a legítim propietari, els imports derivats de la venda de bitllets a través de l'organisme recaptador denominat IATA BSP - Espanya, en la forma i terminis establerts, i reconeix expressament l'agència que coneix les normes i procediments del dit sistema recaptador. Els imports obtinguts per l'agència com a conseqüència de la venda dels bitllets aeris, solament podran ser reintegrats a Spanair en la forma anteriorment assenyalada, i no podran ser compensats i destinats a qualsevol altra finalitat sense el consentiment previ i per escrit de Spanair.» En el moment en què IATA retorna els diners a les agències de viatges i tanca el BSP, automàticament s'incompleix aquesta clàusula del contracte, i les agències no ho poden retornar de cap altra manera. Per tant, aquí ens confirma que aquests diners són dels consumidors.

I solament, si m'ho permet, el senyor Uriel Bertran havia citat el 211.7, l'article. I cal llegir-lo sencer, que diu: «Que l'empresari o empresària hagi concertat els negocis jurídics adequats amb les entitats financeres i d'assegurances, per tal de garantir la devolució de les quantitats avançades a la persona consumidora. Aquesta obligació esdevé aplicable en les relacions de consum en les quals les quantitats avançades superin el 25 per cent de l'import total de la transacció, sempre que sigui superior a cent euros.» Només un aclariment, que són «els negocis jurídics adequats». «Els negocis jurídics adequats» estan en els contractes entre l'agència, i les entitats i ens de crèdit. Tal com ha dit el conseller, s'han tornat la major part d'aquests bitllets. I tenint en compte que verdaderament la mitjana dels bitllets –segons l'administració concursal– és inferior a cent euros, vol dir que hem aconseguit, amb tota la nostra informació, que els recuperessin inclús aquells que no tenien obligació –la companyia–

d'haver-los garantit el bitllet. Per tant, la major part s'han retornat.

Gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies. I si ho consideren els portaveus, si volen fer una rèplica, procediríem. (*Pausa.*) Doncs, comencem amb les rèpliques, per temps de tres minuts, eh?

Té la paraula el senyor Roberto Edgardo, pel Partit..., Grup Parlamentari Socialista, per tres minuts.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

El Partit dels Socialistes de Catalunya.

El president

No sé si és nou «socialista» o «socialistes», com vostè en vulgui dir. Grup Parlamentari Socialista. Té tres minuts.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Em preocupa més ser socialista que altres coses. Però, bé, sóc socialista. Per tant, Grup Socialista de Catalunya és el nom oficial.

Gràcies. Gràcies, president.

El president

Ànims, diputat.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Molt bé. Bé, president, després d'aquesta entrada tan peculiar...

Bé, jo li voldria comentar un parell de coses, i no esgotaré el temps de dallò. La primera és, conseller, que hem de valorar el reconeixement de Montesquieu, tot i que el seu Govern a vegades es comporta més aviat com d'un absolutisme absolut, perquè en incompliments de resolucions del Parlament ja s'emporta el seu Govern el mèrit, i segurament rebrà alguna medalla. I, per tant, doncs, la separació de poders; però el respecte als poders, que és un tema important.

No, només dir-li una qüestió que per nosaltres és tremendament important. I és el tema que sí que hi ha pla social, però no sabem què diu –hi ha pla social, però no sabem què diu. I això era una de les qüestions que nosaltres volíem d'aquesta compareixença. Ara, si hem de recórrer al sistema de demanar, al sistema de consulta d'un document del Govern, hi recorrerem. Però, en realitat, què diu, el pla social? I, sobretot –i a més a més, així ho sollicitarem–, voldríem una còpia del pla social, perquè és un tema d'extraordinària importància.

I després, sectors afectats –i amb això acabo, president–, emprenedors afectats. Aquesta és una pregunta que s'ha fet per part d'un altre grup –també nosaltres

la teníem en les preguntes a fer, per raons de temps no s'ha pogut fer. Però en realitat, el seu departament ha valorat les afectacions i l'impacte que han tingut en el teixit empresarial associat –associat– a l'activitat de Spanair les conseqüències d'aquesta fallida? Se'ns han adreçat persones i col·lectius afectats, justament –i no exclusivament pel tema del bitllet, que hi ha una sortida, hi ha una explicació. Justament, se'ns han acostat, i ens pregunten i ens plantegen altres conseqüències. I creiem, doncs, que hi hauria d'haver una valoració.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies a vostè, senyor diputat. I, sobretot, per la brevetat de la seua intervenció. I a continuació, té la paraula, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor diputat José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, home, en una compareixença del conseller d'Empresa, davant l'entrada en concurs de creditors d'una empresa que ha rebut 150 milions d'euros del sector públic català i municipal de Barcelona, només faltaria que no preguntéssim sobre aquesta evolució i com hem arribat a aquesta situació. Per tant, determinades expressions de la diputada Meritxell Borràs, portaveu de Convergència i Unió, doncs, que critica-ven els temes que introdueixen els grups parlamentaris, em semblen, en qualsevol cas, desafortunades.

Senyor Mena, m'alegro que vostè, doncs, bé, consideri que el senyor Mas confia en vostè i que, per tant, el senyor Mas no confia menys del que confiaven en vostè a ESADE. Això m'alegra que vostè ho digui, i ja ho ha explicat quan ha fet esment de la seva agenda. Davant la pregunta que li he fet que si vostè sentia que disposava de la confiança del senyor Mas, doncs, he entès que sí que en disposa. La qual cosa m'alegra per vostè –que disposi de la confiança del president de la Generalitat com a conseller d'Empresa.

Dit això, doncs, per una altra banda, vostè diu que la recerca de soci financer –entenc que també industrial– la portava el senyor Andreu Mas-Colell. Per tant, doncs, bé, divergeix una mica del que vostè..., aquesta confiança que té tant en vostè el senyor Artur Mas.

I després, si realment confia en vostè el senyor Artur Mas –tant, en vostè, com a conseller d'Empresa–, llavors, entenc que vostè és responsable d'haver posat el senyor Miquel Lladó a la cúpula de Spanair. Entenc que si una persona de la Generalitat de Catalunya l'ha enviat a la direcció de Spanair per fiscalitzar la gestió de Spanair, doncs, entenc que vostè –si és el conseller d'Empresa i té la confiança del Govern de la Generalitat, del seu president– va posar aquest senyor en aquesta cúpula. I, per tant, com que vostè té la confiança del Govern de la Generalitat, i vostè ha pres les decisions envers aquesta empresa, o vostè n'ha estat copartícip –perquè té la confiança del seu president–, doncs, entenc que vostè també és responsable de les decisions

de la Generalitat de Catalunya envers Spanair –de donar ajudes financeres a la companyia Spanair, de la recerca de nous inversors i també de la fiscalització de la companyia.

Per tant, si, després de tot això que vostè és responsable, diu que no recuperarem ni un euro d'aquests 150 milions d'euros, doncs, home, podem afirmar que ha estat un fracàs, la gestió, en aquest cas, del Govern –i també del seu departament com a responsable d'aquesta situació–, atès que s'han donat diners públics. Fins pocs dies abans del tancament de l'empresa s'havien donat 10 milions d'euros, segons es desprèn de determinades informacions. Finalment, si resulta que no es recupera ni un euro d'aquests 150 milions d'euros dels impostos de l'esforç de moltes persones, del conjunt de catalans, doncs, home, podem dir des del nostre grup parlamentari, ho titllem de fracàs.

I ja acabo, senyor president. Vostè ha dit, ha fet una afirmació, que ha dit: «No hem estat res a la companyia, la Generalitat.» Home, han estat els que han pagat 150 milions d'euros –entre vostès i l'Administració municipal de Barcelona. Per tant, home, no han estat res... Han estat els que han insuflat diners a aquesta companyia perquè pogués, doncs, operar –tot i les circumstàncies en les quals ha operat, que han portat al que han portat.

I després, vostè diu: «Home, buscàvem connectivitat.» Home, promocionar l'economia catalana i generar connectivitat és provocar competència deslleial amb altres competidors. Jo no sé si és promocionar gaire l'economia i generar gaire connectivitat, quan el que es fa és que altres companyies viables, sòlides, que han apostat per l'aeroport del Prat, que han dit que continuaran apostant per l'aeroport del Prat, doncs, es queixin de competència deslleial. Jo crec que l'actuació del Departament d'Empresa i del Govern de la Generalitat ha de ser en contra de l'intervencionisme. S'ha demostrat, en aquesta operació, que els polítics no són els més adequats per decidir què és bona indústria o què no és bona indústria, i què és bo per a l'economia o no és bo. El que és bo –creu el nostre grup– és la mà invisible del mercat, són els agents, i no un polític des d'un despatx. I, per tant, doncs, crec que vostè..., l'esment de la recerca de la connectivitat s'ha demostrat que no ha estat un èxit. No s'ha aconseguit més connectivitat, i el que sí que s'ha aconseguit és posar en perill altres operadors viables, sòlids, i que veritablement aposten per l'aeroport del Prat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I a continuació, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Jordi Miralles.

Jordi Miralles i Conte

Gràcies, president. Bé, en tot cas, tindrem temps, després, de rellegir el que ara ens ha dit; de si entenem

que de les coses que li hem plantejat –perquè algunes no les han contestat, no?–, doncs, hem de fer alguna iniciativa parlamentària més.

En tot cas, rellegirem la seva intervenció, acabant ara les compareixences dels dos més un –les que van fer els anteriors consellers, i avui vostè. Més, quan hem rellegit les intervencions del senyor Recoder i anunciava que vostè compareixeria. La transcripció deia que vostè compareixeria, i que hi havien alguns representants del departament –si no m'equivoco, el senyor Bonastre. I, en tot cas, hi havien per nosaltres matèries molt sensibles, com era el tema rol i paper de l'empresa, i dins del sector; i, després, situació dels treballadors –ho torno a dir, no només Spanair, sinó Newco, que s'ha tornat a oblidar–; doncs, que caldria haver pogut entrar en debat i en discussió amb vostè de quines eren les valoracions i els compromisos. No perquè dos més un no facin tres. Perquè, si van venir dos, perquè no venien tres? –amb aquesta lògica que deia la portaveu de Convergència i Unió, que és un únic govern. Jo, això, no ho poso en qüestió. Però si van venir dos, podien venir tres, perquè el tema empresa i ocupació és una cosa no menor –no menor.

Bé, en tot cas, ara han acabat aquestes compareixences –dos més un. Podrem analitzar més a fons el que vostè ha dit, perquè amb el temps que tenim és impossible.

Constatar el que abans dèiem de poca previsió, de poc compromís; ressaltar el tema del pla social.

I l'última cosa, un aclariment. Ho dic perquè potser m'he explicat malament, potser, o no m'ha entès bé. És a dir que organitzi el viatge on cregui convenient, això està dintre les seves competències i no ho posarem en qüestió, sinó que la compareixença no era per conèixer la seva agenda, sinó els compromisos sobre el tema que comportava la compareixença. I cap menyspreu al sector del turisme, tot el contrari, perquè sabem quin és el paper que juga i el rol que pot tenir si les coses es fan bé.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I a continuació, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

La paraula. Gràcies, president. Senyor conseller, li he preguntat –dic més enllà de Spanair, a Newco, que coneixem–: vostè, quina valoració fa de l'impacte sobre altres empreses, els sectors auxiliars que poden quedar afectats. Crec que com a mínim aquesta dada estaria bé que ens la donés, perquè aquesta comissió tinguéssim coneixement de l'impacte que té al sistema aeroportuari, que alguns portaveus encara no han acabat d'entendre.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, té la paraula, pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, el senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Bé, senyor conseller i senyor Conesa, suposo que són conscients que la seva funció no és fer complir la llei majoritàriament. Suposo que tenen clar que la seva funció és fer complir la llei: no majoritàriament, sinó la llei. És a dir, no serveix d'excusa que –segons el seu supòsit, segons allò que vostès creuen haver escoltat del sector– s'hagin retornat els imports de la majoria de bitllets. Si hi ha una part d'aquests bitllets als quals no se'ls ha retornat l'import, és perquè no es complia la llei adequadament, que obliga a contractar assegurances per retornar efectivament la totalitat dels bitllets comprats i la totalitat dels imports que s'havien pagat per comprar aquests bitllets. Per tant, la seva responsabilitat era fer complir la llei. És a dir, fer que l'empresa Spanair hagués contractat totes i cadascuna de les assegurances necessàries per tornar i retornar totes i cadascuna de les quantitats que s'havien abonat per comprar els bitllets superiors als cent euros. Això per una banda.

I, per l'altra, diu el senyor Conesa: «La major part s'està pagant, s'està abonant.» Què vol dir, «la major part»? Quines dades té, vostè? O sigui, xifri exactament quina quantitat de bitllets i quin tant per cent de bitllets s'han retornat, i quins no. Perquè si vostès diuen que no saben quants afectats hi ha perquè ho té una empresa informàtica que reté unes dades, si vostès diuen que no saben quants assegurats hi havia, i no saben quants bitllets s'han retornat, com vostès afirmen que la major part s'han abonat i s'han retornat? Jo els recordo que això no és una roda de premsa: això és el Parlament de Catalunya. I vostès, aquí, han de venir a explicar amb xifres i dades concretes quin tant per cent exacte de bitllets s'han retornat, quina quantitat exacta de bitllets s'han abonat i quina part no s'ha abonat. I si no ho saben, doncs, no vagin jugant amb els supòsits i no vagin jugant amb els indicis que vostès puguin tenir. Diguin-nos-ho exactament.

I a partir d'aquí, el que jo els demanaria és que siguin exigents amb les companyies aèries que en aquests moments operen, s'assegurin que totes elles tenen contractades assegurances com correspon i obrin els expedients informatius –i, si escau, sancionadors– oportuns perquè això no torni a passar. Perquè és probable, eh? –tot i que no és desitjable, però és probable– que torni a haver-hi alguna companyia aèria que tingui dificultats econòmiques i pugui entrar en suspensió de pagaments. I ens tornarem a trobar exactament en la mateixa situació. És a dir que el que els demanàrem des del nostre subgrup parlamentari és rigor en aquesta compareixença, i que ens diguin dades concretes i no suposicions, indicis o allò que vostès van escoltant en el sector. I si no, que no juguem aquí amb les xifres i amb els supòsits, perquè fem un mal favor al mateix Parlament de Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I ara, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Molt breument. Per agrair-los de nou, doncs, que hagin vingut aquí en aquesta compareixença, en aquesta sessió informativa de la Comissió d'Empresa i Ocupació, per tal de donar explicacions sobre l'actuació del seu departament en matèria laboral i de protecció als consumidors amb relació al cessament de les operacions de Spanair.

Crec que les expectatives eren aquestes i les respostes han estat també en aquesta matèria.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I a continuació, té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Sí, només per respondre algun serrell que ha quedat pendent, encara que sé que no obrim torn de rèplica, em sembla, senyor president. Obrim torn de rèplica? *(Veus de fons.)*

El president

No, no, no. No s'obre torn de rèplica, no, no.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Jo ho he preguntat abans i m'ha dit el president que no s'obria.

El president

No, no, vostè tanca.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Doncs, tanco.

El president

El Govern tanca.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Doncs, tanco. Senyor Labandera, el pla social, si no hi ha cap inconvenient, òbviament que està a la seva disposició una còpia. I ara, potser, si tenim un minut... *(Veus de fons.)* Segueixo o no?

El president

Cap problema, cap problema.

El conseller d'Empresa i Ocupació

El pla social està a la seva disposició si no hi ha cap impediment legal, que això ho desconec. El director general ara l'informa, i posem a la seva disposició això.

I òbviament que té conseqüències sobre el teixit industrial associat –senyor Puigercós, perdoni que li avanci la resposta. No tenim un estudi precís econòmic, però és gran i important. I en el que treballem és per suplir-ho, tant per línies de connectivitat –suplir el que era l'activitat empresarial de Spanair–, com en el tema de recol·locació i de tot l'àmbit. És a dir, ja ho he dit abans: qui ensopega i no cau, avança dues passes. És a dir, nosaltres, amb aquesta situació desgraciada del tancament d'operacions d'una companyia aèria, el que veiem és com superar aquesta situació i millorar, fins i tot, la connectivitat de l'aeroport. Ens aniria molt bé tenir una posició determinant en la gestió de l'aeroport, eh? Ja li avanço això: ens aniria molt bé. Tots els grups parlamentaris que donin recolzament a això, penso que milloraria molt l'assoliment d'aquest objectiu últim que tenim.

Amb relació al senyor Coto. Escolti, els membres del Govern tenim responsabilitat solidària. Per tant, de tot el que hagi decidit qualsevol altre conseller, jo me'n faig responsable. Jo li dic: personalment, personalment, personalment, no vaig participar en la selecció última del banc d'inversió Lazard, que va ser l'últim que es va seleccionar. Vaig ser-hi present. Ara, responsabilitat única meva, no; solidària, sí, tota. Tota, tota, tota.

La qüestió és això dels milions d'euros. A veure, nosaltres –hi insisteixo– aportàvem diners públics a un objectiu: connectivitat de l'economia catalana, promoció de Catalunya al món. Quant pagaria vostè, per a això? Clar, aquí, hem de parlar. Això són opcions polítiques –això són opcions polítiques. Això val diners, això és el mateix que tenir oberta una estació d'esquí deficitària. Escolti, té una estació d'esquí deficitària: quants diners hi aporta? –en funció del que genera aquesta estació d'esquí deficitària, que es cobreix amb diners públics tota una comarca del Pirineu. Escolti, doncs, nosaltres vam considerar que 150 milions d'euros cada any eren massa diners i que podíem aconseguir aquests objectius per altres vies. Però el que m'estranya és que em preguntí per això i no de passada hagi dit, per exemple, no ho sé: l'aeroport de Castelló. *(Pausa.)* L'aeroport de Castelló..., em sembla que han sumat allà no sé quants milions d'euros per fer un aeroport de passeig pedestre. M'entén? Podríem posar altres exemples molt greus.

Jo, senyor Coto, no vull entrar en això. Però, miri, m'agradarà fer-li una cosa. Ho dic perquè –no, no, no...– ho dic en el sentit més positiu del terme. Vostè va fer diverses interpellacions durant l'any passat –el 2011–, i el conseller Mas-Colell li va dir que prendria nota de tot el que havia dit i que li ho recordaria al llarg del 2012. Jo li proposo fer aquest exercici. Si vol, ho fem públicament, amb alguna roda de premsa. Les interpellacions, el dia que les fa amb mi, les farem. Però aquell dia, vostè la farà al Govern central –al Govern central. No la farem en una roda de premsa, no

en seu parlamentària. Escolti, no voldrà sentir el que ha anat dient –no voldrà sentir el que ha anat dient. No insisteixi en aquesta línia, perquè després se n'haurà de penedir –se n'haurà de penedir. Miri el que deia a dates com avui de l'any passat –que m'estava dient a mi i en seu parlamentària–, i digui si ho diria al Govern del seu color, avui dia –al Govern central. *(Pausa.)* En fi, no hi vull entrar, en aquesta daixò.

Senyor Miralles, dos més un. Aleshores, hauria preferit tres-zero, o dos més un? Si hagués fet tres-zero, si hagués vingut el dia 10 de febrer i, per tant, avui no ho haguéssim fet, què m'hauria dit? Que per què havia vingut tan d'hora per amagar-me i defugir les meves responsabilitats, perquè el tema de la recol·locació i del daixò hauria estat més tard? Escolti, jo vindré aquí sempre que vostès m'ho demanin. I a iniciativa pròpia. Estic a plena disposició a explicar..., què vol que li digui, dos més un, tres a zero, no ho sé.

I temes pendents. Diu que m'he deixat temes pendents, però no diu quins són. Jo ara he repassat ràpidament tot el que ha dit a la primera intervenció, i crec que li he respost a tot.

El senyor Puigercós, hi torno a insistir, és molt important, el que diu, és molt important, perquè els efectes directes no són els únics: hi han els indirectes i els induïts. Podem fer una daixò..., i ja li dic que és molt important. I en el que treballem és per suplir això, al més ràpidament que podem. I fins i tot anar més enllà –anar més enllà. I a més a més, ara tindrem 150 milions d'euros per fer altres polítiques –que falta fan– en matèria de salut, d'ensenyament, de benestar social, de tal i tal, i que fins ara anaven a cobrir el dèficit d'aquesta companyia aèria.

I insisteixo al senyor Bertran que, a veure, el 70 i escaig per cent van recuperar el diner immediatament a pròpia iniciativa, perquè era targeta de crèdit, etcètera. Ara, hi han uns diners que estan dipositats per part del jutge en el procediment concursal, que són uns diners que cobraran els viatgers. Clar que podríem filar una mica prim i dir alguna xifra temptativa. Li diem: la major part dels viatgers –la major part dels viatgers– ja han cobrat. El que queda, que és menor, cobrarà també –creiem– en el procediment concursal. Hauran d'esperar una mica més, però daixò. I pràcticament ningú quedarà sense cobrar, si no és que algú no es presenta a la seva reclamació o no..., eh? Si va pagar amb targeta i no va a l'entitat financera a cobrar, doncs, aquells diners quedaran allà. Però crec que en tema de protecció dels consumidors s'ha fet una molt bona tasca, i la prova és que pràcticament no hi han reclamacions vives. No n'hi han.

En el tema de la recol·locació, ara, si m'ho permet el president, que digui alguna qüestió del pla de recol·locació el director general per tindre el senyor Labantera... Aquí tenim més feina per fer per endavant. Però la farem, eh? –la farem.

El president

Molt bé, doncs, pel temps quasi de dos minuts, eh?, té la paraula el senyor Bonastre.

El director general de Relacions Laborals i Qualitat en el Treball

Moltes gràcies, president. Disculpin, potser abans, en la primera intervenció, fruit de la rapidesa, en el tema del pla social he obviat algun tema important. No obstant, està a la seva disposició, així com, evidentment, les actes, tota vegada aquest tema està tancat.

La qüestió prèvia –els ho he dit abans i no és *baladí*, és important–, la modificació de l'article 64. Diu, literalment: «Els expedients d'extinció de relacions laborals, una vegada declarat el concurs» –com és aquest cas–, «es tramitaran davant del jutge per les regles establertes en aquest article.» Per tant, no s'aplica l'article 51. Què els vull dir? Que l'obligació que l'antic article 51 –i actualment, també– estableix de pla social o pla de recol·locació, no la busquin en un document tancat, sinó busquin-la en els compromisos que la part social, en aquest cas, assumeix amb l'empresa, que són els administradors. Tant és així, que els administradors, fruit d'aquesta complexitat –disculpin-me; abans, la veritat, que per la rapidesa, la urgència del temps, no ho he dit–, el mateix administrador sol·licita un auxiliar laboral per portar aquests temes –perquè el tema, realment, és complicat.

Com es treballa en aquest pla social i com es treballa, en aquest cas, en aquest pla de recol·locació? Es treballa sota la fórmula de «Forma i contracta» –que,

en aquest cas, el Departament d'Empresa i Ocupació, amb el sector de l'automòbil, ja en té alguna experiència–, que consisteix que els treballadors s'hi apunten, s'hi registren –si m'ho permeten–, s'analitza quin és el seu nivell, es mira quin és el seu futur quant a ocupabilitat; i, llavors, el SOC es fa càrrec de la formació, de manera que quan acaba aquest període de formació «Forma i contracta», automàticament ja té feina. Quina és la feina que té? Té una feina d'acord amb la formació que se li ha donat. Per què? Perquè s'hi ha d'haver apuntat i hi ha d'haver una empresa que es vulgui fer càrrec de la futura contractació. D'aquesta manera, el que assegurem és l'èxit de la formació i de la recerca, en aquest cas, activa, de treball.

Això ho trobaran aquí, en el document que els donaré –i que si li sembla, president, ara no m'hi estendré, perquè és prou feixuc. Abans els n'he llegit un *abstract*, però ho trobaran aquí.

Moltes gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies. Donem per finalitzada la comissió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i deu minuts.